

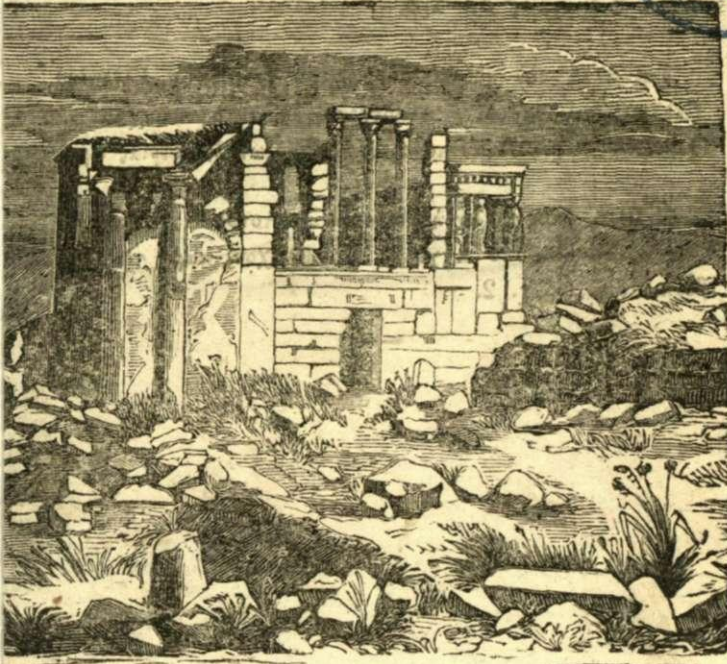
Τ
Αθήναιον

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Μετὰ εἰκόνων

Ἐκδοόμενον δις τοῦ μηνός.

ΑΘΗΝΗΣ Ι.

ΤΥΠΟΙΣ

Γ. ΕΜ. ΚΟΤΣΑΜΠΑΣΟΠΟΥΛΟΥ.

1857.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθημερίαν

ΥΠΟ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ.

ΕΤΟΣ Α'. Ἀθήνησι τὴν 15 Ἰουνίου 1857. Ἀριθ. 1.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

— Ἐ! τί τρέχει πάλιν; Τί εἶν' αὐτή;

— Ἀγγελία, καὶ ἂν θέλετε υπογράφεσθε, δηλ. γίνεσθε συνδρομητής.

— Ἀγγελία; Δὲν μ' ἀρίνεις; Πρὸ τινων ἡμερῶν χαριζόμενος εἰς τινα τῶν φίλων μου καὶ ὑποθέτων ὅτι οὐδέποτε τὸ ἐν τῇ παρουσιασθείσῃ μου ἀγγελία ἀγγελλόμενον σύγγραμμα ἤθελεν ἶδει τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο δι' ἐμέ φῶς, (1) ὑ-πε-γρ-ράφην, καὶ τὴν ἔπαθα. Χθὲς μού παρουσιάζουν ἐν βιβλίον ὄχι μεγαλειότερον κατὰ τὸ μέγεθος τῆς φυλλάδας τοῦ Σπασοῦ, μολοντί καὶ τὸ ἐμπεριεχόμενον... ἀλλ' ἄς ἦνε... καὶ ἀναγκάζομαι νὰ βροντήσω... πόσαι νομίζεις;... πέντε κολοβαῖς δηλ. τὸ ἀντίτιμον εἰκρσι περίπου παγωτῶν!.. Ὄχι, δὲν τὴν μεταπαθαίνω.

— Ἐχεις δίκαιον, αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς Παρισίους. Ἀλλ' ἐδῶ δὲν τρέχει τὸ ἴδιον. Αὐτὸ δὲν εἶνε οὔτε ῥητορικὴ τοῦ Παμπούκη, οὔτε ἱστορία τοῦ Καραμτζίνου. Εἶνε περιοδικὸν φιλολογικὸν, πολιτικὸν...

(1) Φράσις συνήθης τῶν ἐκδοτῶν α θά ἴδῃ τὸ φῶς ν.

Τὸ Ἀθήναιον προσδιορίζει τὴν σελίδα ταύτην πρὸς ἀγγελίαν τῶν συγγραμμάτων, ἐξ ὧν ἐν ἀντίτυπον ἀποσταλῆ εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ.

Εὑρίσκεται παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ Ἐμμ. Γεωργίου τὸ Corpus juris, τελευταία ἔκδοσις, τιμωμένη ἀντὶ δραχμῶν 23. Προσέτι Θουκυδίδης τοῦ Πάπ, ἔκδοσις μικρὰ, μετὰ σχολίων. Τόμοι 8 δραχμὰς 32 1/2.

Καὶ ἄλλα σὺν τούτοις διάφορα συγγράμματα Ἑλληνικὰ, Γαλλικὰ καὶ Ἰταλικὰ. Ἀναδέχεται δὲ αὐτὸς οὔτος καὶ τὴν ἐξ Εὐρώπης προμήθειαν παντοειδῶν βιβλίων εἰς μετρίας τιμὰς.

Ἡ ἮΟΣ, ἥτοι συλλογὴ ποιήσεων πρωτοτύπων τε καὶ μεταπερασμένων ὑπὸ Ἀγγέλου Στ. Βλάχου, παρὰ τῷ αὐτῷ βιβλιοπώλῃ. δραχ. 2.

— Ἐστάσου . . : μὴ αὐτὰ τὰ κοῖ σου μοῦ ἐτάραξε; τὸ νευρικὸν σύστημα. Σὲ παρακαλῶ ἔχε με παρητημένον. Εὐτυχῶς ἐγὼ οὔτε πολιτικὸς εἶμαι, οὔτε φιλόλογος, ἢ φιλόλογοι, ὅπως ὀρίζετε.

— Καλὰ· αὐτὸ δὲν σημαίνει· δὲν ἀπαιτεῖται βεβαίως· νὰ ᾔη τις φιλόλογος διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν βιογραφίαν ἑνὸς διασήμευ ἀνδρός, ἢ τὰς τύχας ἀθλίου, ἢ καὶ εὐτυχῶς ἥρωος, ἢ διάφορα ἀνέκδοτα, δυνάμενα νὰ προξενήσωσι γλυκεῖαν διάχυσιν, οὔτε πολιτικὸς, διὰ νὰ μάθῃ τι γίνεται εἰς τὸν κόσμον, ποῖα ἔθνη πολεμοῦν τὰ ἄλλα, ποῖα συνδέουσι συμμάχίαν, ποῖα μελετῶσι τὴν εὐημερίαν τῆς πατρίδος του, ποῖα βλέπουσι μ' ἐπίφθορον ὄμμα τὴν πρόδοδόν τῆς, ποῖα ἀμύζουσι, ποῖα φθίνουσι, ποῖα . . .

— Σὲ παρακαλῶ, σὲ παρακαλῶ, ποῖαν ἀκολουθεῖς ἐπίστημην;

— Τὴν φιλολογίαν.

— Καλὸν κλάδον ἐκλεξες· καὶ πόσον κειρὸν σπουδάζεις;

— Τρία ἔτη. Τὶ πρὸς τοῦτο;

— Ὄχι· ἤθελα νὰ εἶπω ὅτι ἐν ὀλίγῳ διαστήματι ἐγένικτε ἓνας καλὸς φιλόλογος.

— Εὐχαριστῶ. Ἐν τοσοῦτῳ θλ ὑπογραφήθη;

— Σὰς εἶπυ, ὅτι δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ τὴν μεταπάθω. Ἀρκεῖ ἅπαξ.

— Σὰς λέγω καὶ ἐγὼ ὅτι θὰ γίνῃ ἀριστὸν ὡραῖον σύγγραμμα· θὰ περιέχῃ διάφορα ἐκλεκτὰ διηγήματα, ἢ πρωτότυπα ἢ μεταπεφρασμένα, βιογραφίας ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἄρθρα διάφορα, εἰδήσεις ἀρχαιολογικὰς καὶ ἐν γένει ἐπιστημονικὰς, ποιήσεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡραίας πρωτοτύπου, εἰδήσεις πολιτικὰς ἐσωτερικὰς τε καὶ ἐξωτερικὰς, διάφορα περιέργα, (curiosités) καὶ τόσα, τόσα ἄλλα πράγματα.

— Βλέπω καλὰ ἀπεστήθισες τὴν ἀγγελίαν. Δοιπὸν ὄλα αὐτὰ θὰ περιέχῃ;

— Ὄλα. Ἄ! ὄχι! ἐλησμόνησα τὸ καλλίτερον. Καὶ ἐν ἐπιφυλλίδι τὸ καλλίτερον τῆς Κυρίας Γεωργίας Σίνθ μυθιστό-

ρημα, δηλ. τὴν Βαλεντινὴν. Γνωρίζεις, ἢ μάλλον ἔχεις ἀκούσει τὴν μυθιστοριογράφον αὐτήν;

— Δὲν εἶνε, νομίζω, ἢ συγγράψασα τὴν Λαίλιαν καὶ τὸν Ἰτσόκ.

— Ἡ ἰδία. Καὶ πῶς; τ' ἀνέγνωτες αὐτὰ; Νομίζω γαλλικὰ δὲν γνώρίζεις.

— Τ' ἀνέγνωτα εἰς τὴν γλώσσάν μας. Ἀλλὰ μία μετάφρασι, ! . . Ὁ Θεὸς· νὰ τὴν κάμῃ τοιαύτην. Μάλιστα ἐκείνη τῆς Λαίλιαν ! . .

— Ἄ! ναί! τῶρα ἐνθουμάμαι. Τὴν Λαίλιαν τὴν εἶδον κ' ἐγὼ. Καλὰ λέγεις, ἔχει μίαν μετάφρασιν ! . . Ἀλλὰ πάλιν τί προσμένεις ἀπὸ μεταφραστῆν ἀόμματος καὶ ζητοῦντα νὰ εὕρῃ ἐν τῷ σκότει τὰ ἔχνη τῆς ἀρχαίας γλώσσης; Ἐγὼ θυμάζω πῶ; ἀπήρτησε τὴν πορείαν του σώου.

— Ἀλλὰ γνωρίζεις, τίς ὁ μεταφραστὴς αὐτός;

— Ὄχι· μόνον εἰξεύρω ὅτι εἶνε τυρλό;· διότι ἄλλως δὲν ἤθελε δημοσιεύσει τὸ ἔργον του.

— Φίλε μου, πρέπει νὰ συμπαθῶμεν τοὺς πάρεκκλίνοντας εἰς τι ἀμαρτήρια παλλακίς ἀκούσιοι, ὡς πάντες ὑποκείμενοι εἰς τὴν ἀμαρτίαν, καὶ μάλιστα ὅταν οὔτοι διέπρεψάν πως ἐν ἄλλοις αὐτῶν ἐπιχειρήμασι. Ἄν πάντα τὰ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐξερχόμενα ἦσαν ἄξια λόγου, ἢ ἀνθρωπότης θὰ ἦτον ἄλλοῖα. Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ εὐχαριστώμεθα, ἔστω καὶ εἰς ἐν καλλιτέχνημα τῶν ὁμοίων μας, καὶ νὰ παραβλέπωμεν πᾶσαν αὐτῶ ἐν ἄλλοις ἔλλειψιν.

— Δὲν μοῦ λέγεις τίς ὁ περὶ οὗ ἢ μικρὰ αὐτὴ δικηγορικὴ ἀγόρευσις;

— Ὁ δυστυχὴς ποιητὴς τῆς Σμύρνης Τανταλίδης. Ὅστις ὄριστο ὡς ἔαν υἱὸς ἀλιθῶς ἦτο τοῦ Ταντάλου, νὰ συμμερισθῇ τῆς τιμωρίας τοῦ πατρός του, καὶ εἰς τὴν ἀνθηροτέραν αὐτοῦ ἡλικίαν νὰ στερηθῇ τῶν ὁμμάτων του. Ἡ κατὰ πρῶτον ἐπιφανεῖσα χαρίεσσα καὶ φαιδρὰ Μοῦσά του μεταβαλοῦσα ρωνὴν, ἀντὶ νὰ ψάλλῃ κισσοττοφῆς τῆς Μαινάδας· καὶ τὸν Βίαχον στενάζουσα, πενθοροδοῦσα, ἐκλύνει ἐλοτε

μυστηριώδη θρήνον, ὅστις κινεῖ τὴν συμπάθειαν καὶ τὰ δάκρυα.

— Λυπηρὰ καὶ ἀξιοδάκρυτος κατάστασις. Τίς ὁμως δύναται νὰ ἐννοήσῃ τοὺς νόμους τῆς θείας προνοίας; Τίς δύναται ν' ἀλλάξῃ τὸν βῶν τοῦ πεπωμένου; Ἀλλὰ βλέπω ὅτι πολὺ ἀπεπλανήθημεν τῆς σειρᾶς τῆς ὁμιλίας μας. Ἐλέγομεν νομίζω περὶ μεταφράσεων. . . .

Ἐγγυόμενός σοι λοιπὸν ἐγὼ περὶ τῆς μεταφράσεως τοῦ ἐτέρου τούτου μυθιστορήματος τῆς Σάνδ, τῆς εὐγλωτοτέρας καὶ εὐφυστέρης τῶν συγχρόνων λογογράφων τῆς Γαλλίας, ὡς γνωρίζων τὸν μεταφραστὴν, σὲ παρακινῶ νὰ γραφῆς συνδρομητῆς, καὶ πίστευσε, δὲν θέλεις μετανοήσῃ. Καθὼς βλέπω σὺ ζητεῖς νὰ μὲ καταπίσῃς.

— Ὅχι βέβαια πρὸς συμφέρον μου. Πολλοῦγε καὶ δεῖ. Ἀλλὰ μόνον ἐπειδὴ ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι θέλεις εὐχαριστηθῆ καὶ θέλεις σὺ αὐτὸς ἐπιβεβαιώσῃ τῶν λόγων μου τὴν ἀλήθειαν.

— Καὶ τίς ἡ συνδρομὴ σου;

— Τίποτε σχεδὸν καὶ θαυμάζω πῶς τοσοῦτον εὐτελεῖ ὠρισεν. Ἐγὼ ὅταν τὴν ἤκουσα, τῷ παρατήρησα, ὅτι αἱ τοιαῦται διὰ τὴν Ἑλλάδα τῶν βιβλίων τιμὰί εἶνε πρόωφοι, καὶ ἀσύμφοροι, διότι ἐνταῦθα ὀλίγοι εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν πεπαιδευμένων, ἐπειδὴ ὀλίγιτος εἶνε ὁ τῶν κατοίκων. Ἐπειτα ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εὐρισκομένη ἐν τοῖς σπαργάνοις αὐτῆς, καὶ παρὰ παντὸς σχεδὸν μὴ Ἕλληνας ἀγνοοῦμένη, τὰ εἰς αὐτὴν συγγράμματα ὀλίγην εὐρίσκουσιν κατανάλωσιν. Παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ ἐκείνη καθ' ἣν κατὰ τὸν ποιητὴν

Καὶ ἡ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων πηχκοσμία φωνῆ οὔσα,

Ἐλαλεῖτο εἰς τὰς Σάρδεϊς, ἐλαλεῖτο εἰς τὰ Σοῦσα.

Τώρα δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι οὐδὲ γλῶσσα εἰς τὸ ἔθος ἡμῶν ὑπάρχει. Ἐκαστος γράφει κατὰ τὴν διάθεσίν του· ὁ μὲν μεταχειρίζεται ὅσας μισοβαρβάρους γνωρίζει λέξεις, λέγων ὅτι γράφει τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν, ὁ δὲ, θελων, ὡς λέγει, νὰ καλύψῃ τὴν γυμνότητα τῆς γλώσσας ἡμῶν, καὶ ζητῶν μὲ τὸ

τηλσκοπίον τῆς δοκητισοφίας του εἰς τὸν Ὀμηρον ἢ εἰς τὸν Πίνδαρον τὸ ἀναγκαιοῦν αὐτῷ ὑλικόν, μακκρονίζει καὶ καθίσταται γελοῖος, ὁμοιᾶζων τὸν ὄνον περιβληθέντα τὴν λεοντῆν, καὶ νομίζοντα ὅτι θὰ ἐκπλήξῃ τοὺς θεατὰς του· ὁ δὲ λαμβάνων μέσσην ὁδὸν λευθότως πω; παρεκτρέπεται ὅτε εἰς τὴν μίαν ὁ:ε εἰς τὴν ἄλλην τῶν προειρηθέντων, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ ποῖα εἰσὶ τὰ ὄρια τῆς πορείας του· τούτου ἕνεκα βλέπομεν σχεδὸν πάντας καὶ μάλιστα αὐτοὺς τούτους τοὺς αὐτοσχεδιαζομένους νομοθῆτας τῆς γλώσσας, καθισταμένους ἀνεπαισθήτως γελοίους, ζητοῦντας νὰ ὀδηγήσῃ τὸν ἐν τῇ ἀχανεὶ τῆς Λιβύης ἐρήμῳ περιπλανώμενον φιλολογικὸν ἑλληνικὸν κόσμον εἰς τὰ χρυσᾶ τοῦ Σαρδαναπάλου ἀνάκτορα. Τοιαῦτη ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς ἡμετέρας γλώσσας, ἣτις τοσοῦτον κακῶς ἐπιβρέχει καὶ τὰ εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὡς ἔλεγον, ἐκδιδόμενα συγγράμματα Ἐνῷ τὰ εἰς τὴν Γαλλικὴν ἐκδιδόμενα διατρέχοντα τὴν Οἰκουμένην σχεδὸν ἅπασαν, καὶ εἰς εὐτελεστάτην πωλούμενα τιμῇ, δύναται νὰ παρέξῃσι μέγα τῷ ἐκδότῃ κέρδος. Ἴδου οἱ λόγοι δι' οὓς ἡ προσδιορισθεῖσα τιμὴ εἶνε ἀρκούντως σμικρὰ.

— Δηλαδή;

— Δεκατέσσαρες δραχμαὶ κατ' ἔτος.

— Καὶ πόσα φυλλάδια θὰ ἐκδίδωνται;

— Μέτρησε μὲ τὰ δάκτυλά σου. Ἐκαστον μῆνα ἀνά δύο. Δύο οἱ δώδεκα εικοσιτέσσαρα. Ἦτοι περίπου 60 τυπογραφικαὶ κόλλες. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἄλλων προτερημάτων του ἕκαστον φυλλάδιον θὰ περιέχῃ καὶ τρεῖς εἰκόνας, ὅτιον εἶνε δυνατὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ γίνωσι τέλειαι. Πάντοτε δηλαδὴ καλλιτέρες τῶν τῆς Πανδώρας. . .

— Ἄ! καλὰ τοῦ μοῦ τὸ 'θύμητες. Ἄν θέλω νὰ γίνω συνδρομητῆς, δὲν γίνομαι εἰς τὴν Πανδώραν, ἣτις καὶ ὑπόληψιν ἔχει, καὶ ὡς λέγουσι ἀρκούντως ἐμπείρους τοὺς γράφοντας, καὶ σχεδὸν πάντοτε ὠραῖα ἄρθρα.

— Καθὼς βλέπω φάσκεϊς καὶ ἀντιφάσκεϊς. Λέγεις ὅτι ὡς μὴ

ῶν φιλολόγοι; δὲν ἀρέσκεται εἰς φιλολογικὰ ἔργα, κ' ἐντούτοις ἀναφέρει τὴν Πανδώραν, ἥτις καθὼς κατήντησε σήμερον (καὶ τοῦτο βέβαια μὴ πρὸς κακοφανισμόν της) εἰς ὀλίγους εἶνε ἀρεστή καὶ σχεδὸν ἤρξατο νὰ διαψεύδῃ καὶ τὸ ὠραῖον ὄνομα ἃπερ φέρει· διότι ἤδη εἰς κούτην οὔτε τὰ κάλλη τῆς Ἀφροδίτης διακρίνονται, οὔτε τῶν ὠρῶν τὰ παντοειδῆ θέλητρα καὶ ἡ χάρις·

Ἄπεμακρόνθη ἀπ' αὐτῆς ὁ Κ. Ραγκαβῆς, ἐσιώπησεν ἡ γοητεύουσα τὸ δάσος ἀηδῶν, τὸ κελάδημα τῆς ὁποίας ἐλλυκευε τὸν διαβάτην, καὶ εἰς ὠραῖα ὄνειροπολήματα ἀπεπλάνα τὸν νοῦν του, καὶ τὸ δάσος ἐράνη ἄχαρι τὸ δάσος παρῆσθη ἀθέλητρον· καὶ ἤδη ἀκένωτος σπουδαίτης ἀνυπόφορος ἴσως καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς διατρέχοντας τὴν παρακμὴν τοῦ βίου των, ἐπ' αὐτῆς ἐπιπίπτει, καὶ ἡ μὲν νεότης, εἴτε ἄρρην εἴτε θήλειαν, μκταίως πολλάκις φέρει τὰ θλέμματά της εἰς τῶν σελίδων της τὰς ἐκτάσεις, καὶ μὴ εὐρίσκουσα ὅ,τι ζητεῖ, κλείει αὐτὴν δυσανασχέτουσα καὶ μεμφομένη τὴν φθονερὰν μοῖραν της. Μέχρι τίνος ἐξεδίδετο ἡ Εὐτέρπη, ἥτις ἂν δὲν εἶχεν ἕτερον προτέρημα, τοῦλάχιστον ἦτον εὐδατος εἰς ἅπαντας. Καίτοι, ὡς γνωρίζεις, τελευταῖον εἶχε προέλθει εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, τὰ τοῦ τυχόντος δημοσιεύουσα γραφόμενα, ἀδικφοροῦσα πρὸς τὴν ἀξίαν αὐτῶν. Φέρουσα καὶ αὕτη ἡ τόσον ὠραία χάρις ἐπὶ τῶν εὐκάμπτων καὶ υπερφερῶν ὤμων της γυμνάσματα ἀμαθῶν μαθητῶν, ὁμοιάζε τὸ Βυζαντινὸν κράτος ὅπερ κατὰ τὴν παρακμὴν αὐτοῦ ἀντιβάζεν ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικῷ θρόνου ἀσήμερος καὶ ποταποῦς ἀνθρώπους. Ὅπως δὲ ποτε ὅμως ἐγένετο ἄφαντος καὶ αὕτη. Ποῖον πλέον μᾶς ἔμεινεν εὐάρεστον περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀναγκαιοῦν καθ' ὥρας ἀναπαύσεως, καθ' ἃς κατὰ τὴν Ἀγγελίαν, τὴν ὁποῖαν ἀκουσίως ἀπεστήθισα, ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ὡς ἐκ φύσεως πεπλασμένος ἵνα αἰεποτε ἐνεργῆ ζητεῖ εὐχάριστόν τι ἐνασχόλημα; Ὁ Ἀβδηρίτης ἡ τοῦ διαβόλου τὰ πηδήματα; Ἄλλ' αὐτὸ ὡς ὦν μᾶλλον πολιτικὸν σατυρικὸν ἢ φιλολογικὸν, καὶ ὡς ἔχων ἐντὸς τοῦ διαβόλου, καλίσταται ἀπεχθὲς πρὸ

πάντων εἰς τὸ ὠραῖον φύλον, ὅπερ φυσικῶς δειλὸν καὶ εὐκόλως λειποθυμοῦν, δὲν εἶναι παράξενον, εἰς ἀλλόκοτόν τι τοῦ διαβόλου τοῦ πηδήμα νὰ πέτῃ ἡμιθνήδες κατὰ γῆς. Καὶ τότε τί ἐκάμαμεν; Ἐἴμεθα πλέον νὰ ζῶμεν; Φαντάσου νὰ σὲ ἀηδιάσῃ, νὰ σὲ ἀποφύγῃ τὸ ὠραῖον φύλον! ὦ! εἶνε τρομερώτατον! Ἐνῶ ἀπενκνίτας εἰς τὸ ἀγγελλόμενον Ἀθήναιον, δύναται νὰ προσέλθῃ μὲ ὄλον τὸ θάρρος, ὡς ἄλλοτε εἰς τὸν κλόν τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς οὐδὲν τρομακτικὸν ἀπκντήσον ἐν αὐτῷ, τοῦναντίον ὠραίας ἀνθρωπίνους εἰκόνας, σκηναῖς θελκτικαῖς, ἐραστῶν ἀνθοδέσμας, ἅπαντα ἀντικείμενα τέρποντα τὴν ὄρασιν καὶ γοητεύοντα τὴν καρδίαν. Τοῦλάχιστον οὕτως μ' ἐβεβαίωσαν.

— Ἐτελείωτες; Δόξα σοι ὁ θεός!! Σὺ ἡδύνατο ἀπ' ἄμβωνος νὰ λαλῆς ὡς Χρυσόστομος. Δὲν μοῦ λέγεις ποῦ ἐσπούδασες τὴν ῥητορικὴν;

— Χαίρομαι, ὅταν σὰς βλέπω νὰ ἀστείζησθε. Τοῦτο δεικνύει εὐθυμίαν ψυχῆς. Ἐν τοσοῦτῳ τί κάμνομεν; Θὰ γράψῃς, ἢ νὰ φεύγω;

— Ἄς ἦνε πλέον. Δός μου ἓν πτερόν καὶ μελάνην. Τὸ κρίμα στὸ λαιμόν σου, ἂν τὴν πάθω πάλιν. . . μ' ἔκαψαν αἰ.προχθесинаῖς πέν. . .

— Σιώπα, ἰδοὺ ὁ monsieur le Redacteur en Chef. ἔγραψες;

— Ἐγραψα.

— Εὐχαριστῶ. Δούλος σας.

— A revoir.

Ἐν μέσῳ ἀγροτικῆς κοιλάδος, παρὰ τὰς ὄχθας καλλιρρείθρου λίμνης, ἐγείρεται πτωχικὴ καλύβη· ὁ περιτρονύων τοὺς τοίχους τῆς κισσός, δίδει εἰς αὐτὴν χαρίεσσαν καὶ ἀγροτικὴν θέαν· ὄπισθεν ταύτης ἐκτείνεται εὐρύς κήπος· ὑπὸ ἀρχαίου προσπιζόμενος βράχου, ὃν πλήττουσιν ἀνωφελῶς τὰ θαλάσσια κύματα.

Ἰπὸ γηραιῶν ἰτέων κάθηται εὐειδὴς γέρον, διάσημος διὰ τὴν μακρὰν καὶ λευκὴν αὐτοῦ γενειάδα, καὶ διὰ τὴν ἐπὶ τῶν χαρακτήρων του ἐγκεχαραγμένην αὐτηρότητα, κρατῶν μετὰ τρυφερότητος ἀτενὲς τὸ ὄμμα του ἐπὶ νεανίδος, ἐπιμελουμένης τῶν ἀνθέων καὶ πτηνῶν τῆς. Στέμμα ἐξ ἰασινῶν ἀτημελήτως πως ἤρτυται ἐπὶ τῆς ζωνθῆς κόμης αὐτῆς, ἧς τὸ βάδισμα εἶνε εὐκαμπτον καὶ βραχὺ, καὶ τὸ μειδιάμα γλυκὺ καὶ κατηρές· ὑπὸ δὲ τὰς τεταπεινωμένας βλεφαρδας τῶν μεγάλων κυανῶν ὀφθαλμῶν τῆς διακρίνεται σχηματιζόμενον μυστηριῶδες δάκρυ, ὅπερ προσπαθεῖ ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῆς ὀξυδερχοῦς τρυφερότητος τοῦ γέροντος.

Ἡ νεᾶνις δὲ αὕτη ὀνομάζεται Μαρία· παρ' αὐτὴν κατὰκειται ὠραῖος Ἰσπανικὸς κύων, μακρόθριξ, ἔχων ὀφθαλμὸν ζωηρὸν καὶ νοήμονα· αἴφνης ὄρθοι τὸ οὖς, ἐγείρεται, καὶ ὡς θέλος ἀναχωρεῖ διακρίνας νέον πρόσωπον, ἐμφανισθὲν εἰς τὴν ἄκραν τῆς εἰσόδου.

Ὁ ἄνθρωπος δ' οὗτος ἦτο περίπου ἐξηκοντούτης, ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός· ὁ κόπος μᾶλλον ἢ τὰ ἔτη εἶχαν ἐλλοιώσει τὸ φυσικῶς γλυκὺ καὶ εὐμενὲς πρόσωπόν του. Εἰς τὴν θέαν του ἡ νεᾶνις λησμονήσασα τὰ ἄνθη τῆς, ἔτρεξεν πρὸς ἀπάντησίν του, καὶ ὁ ἐπὶ τῆς χλόης καθήμενος γέρον ἐν τῇ προτεγγίσει του ἐκινήθη ὅπως ἐγερθῆ· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀνέστη.

— Καλημέρα σας, κύριε Βερνάρδε, εἶπεν ἡ Μαρία ὀρέγουσα τὴν λευκὴν καὶ μικρὰν χεῖρα τῆς πρὸς τὸν γεσελθόντα,

ὅστις σπεύτα· νὰ θλίψῃ αὐτὴν εἰς τὰς ἰδικὰς του, ἀπεκρίθη.
— Ὁ θεὸς καὶ οἱ ἄγγελοι, ὧν εἶσαι ἀδελφὴ, εἶεν μετὰ σοῦ, τέκνον μου!

Ὁ γέρον οὗτος ἦτον ἐφημέριος εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Κεργολέκ. Ὁ δὲ πατὴρ τῆς Μαρίας ἦτον μὲν πτωχὸς ἐκμισθωτὴς γαιῶν, ἀλλὰ πλήρης φρενῶν, φυσικοῦ πνεύματος καὶ ἀληθοῦς θρησκευτικῆς εὐλαβείας. Ὡς ἐναράτου δὲ χαρακτήρος, βεβαίως δὲν ἠδύνατο δι' ἀμφιβόλων μέσων νὰ ὠφελῆθῃ καὶ πλουτήσῃ, καὶ ἤθελε προέλθει, διὰ τῶν προῶρων ἀσθενειῶν του, εἰς τὴν ἐσχάτην δυστυχίαν, ἐὰν οἱ ἰδιοκτητῆται ὧν ἐπὶ εἰκοσὶν ἔτη ἐκαλλιέργει τὰς γαῖας, δὲν ἤθελον ἐπιτρέψῃ νὰ κατοικῆ εἰς μικρὰν τινα οἰκίαν, κειμένην πλησίον τῆς διαμονῆς των, καὶ νὰ προσπαρίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπό τινων πλεθρῶν γῆς, χέρσων μέχρι τότε διαμεινάντων.

Ἡ τοῦ γέροντος· ἰερέως ἐπίσκεψις, ἦτο διὰ τὸν δημοσιώτην Μορίνον, καὶ τὴν χαρίεσσαν κόρην του Μαρίαν, συμβᾶν εὐτυχές, οὐχὶ ἐν τούτοις καὶ σπάνιον.

Ἡ Μαρία τρέξατα προθύμῳ, ἔθεσε πρὸ τῶν δύο γέροντων, ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγάλης ἰτέας, μικρὰν τράπεζαν, ἐπικαλύψασα αὐτὴν διὰ χιονολεύκου ὀθόνης, διὰ κειπῶν, ἀφρογάλακτος καὶ ἀνθέων. Περαιώτασα δὲ τὰς ἐτοιμασίας τῆς, κατέλαβε θέσιν μεταξὺ τοῦ πατρός τῆς καὶ τοῦ ἐφημερίου.

Διήγαγον τὸ γεῦμα καὶ ἀπόγευμα συνομιλοῦντες περὶ θρησκευτικῶν ἀντικειμένων. Ἐπειτα δὲ, ὅτε ἡ νύξ καταβαίνουσα περιεκάλυπτε τὸ τοπίον, καὶ ὁ συγκεχυμένως διατρέχων θόρυβος τῆς πόλεως ἀπέθλησκε πέραν τῶν εὐρέων χέρσων, ὁ ἐφημέριος ἐγερθεὶς ἀπεχειρέτισε τοὺς ξένους του· ζητησάσης δὲ τῆς Μαρίας νὰ συνοδεύσῃ αὐτὸν, ἔλαβον ἀμφοτέρωι, τὴν διὰ μέσου τῶν περιφράκτων καὶ δασῶν, ὁδὸν τοῦ πρεσβυτερίου.

Ἡ νεᾶνις, ἀποχωρισθεῖσα τοῦ ἐφημερίου, δώσαντος αὐτῇ τὴν καλὴν νύκτα καὶ τὴν εὐλογίαν του, ἐπανέλαβε σοβαρὰ καὶ ἀνύους τὴν πρὸς τὴν καλύβην τῆς ἀγούσαν, βαδίζουσα παροχθίως ῥύακος, οὗ τινος τὸ ἡμεροῦν ὑδῶρ ὑπετάρασσαν τὰ

ὑπὸ τῆς ἐσπερινῆς αἵρας ἀπαλῶς ταρυσσόμενα ξιφία (σπαθὴς + χριτα) καὶ ἀνήθηκι νομφαίκι (nénuphars) ἡ δὲ ψυχὴ τῆς ἰλάκκληρος ἦτο βεβουθισμένη εἰς διαθεῖαν μελέτην.

Κατὰ τὸν ἐλιγμὸν τῆς ὁδοῦ αἰσθάνεται χεῖρα ἠδέως ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς ἀποθεθεῖσαν, καὶ ἡ καρδιά τῆς μᾶλλον ἢ τὸ οὖς ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας.

— Σὺ εἶσαι, Μαρία;

— Γαβριήλ; εἶπεν αὐτὴ σκιρτώσα καὶ θλίβουσα μεθ' ὀρμῆς τὴν χεῖρα του.

— Ἀγαπητὴ μου Μαρία, ὅποια εὐτυχία ὄταν σὲ βλέπω, καὶ ὅποια κατηφῆς πικρία, ὄταν ἀνυχασμένο; σὲ ἀποχωρίζωμαι. Εἶται ἡ μόνη μου φίλη, ἡ μόνη μου σύντροφος, ἡ μόνη μου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ παρηγορία. Ἢ Μαρία, μὴ μ' ἐγκαταλείπῃς ποτὲ, διατήρει καθαρὸν, φλογερὸν, ἀναλλοιώτων πάντοτε ὃν μ' ὑπεσχέθης, ὃν μοὶ ὠρκίσθης ἔρωτα, τὸν ἔρωτα τὸν παρὰ πάντων μὲν καταρώμενον, ἀλλ' ὃν εὐλογῶ ἐγὼ, καὶ οὐ ἄνευ, ἀδύνατον νὰ ζήσω.

— Καταρώμενον, ἐπανελάθει ἀκουτίως ἡ Μαρία, ἥ; οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν δακρύων.

— Ναὶ καταρώμενον, καταδεδικασμένον, θεωρούμενον ὡς ἀμάροτημα, ὡς δυσανάλογον! Εἶμαι ἤδη δεκαοκταετής, Μαρία, καὶ δὲν δύναμαι νὰ διαρρήξω τὰ δεσμὰ οἰκογενείας, ἧτις με μεταχειρίζεται οὐχὶ ὡς υἱόν, οὐχὶ ὡς ἄνθρωπον, ἀλλ' ὡς δοῦλον, ὡς θύμα. Ἢ μήτηρ μου ἀγέρωχος, ὑπερόπτις, ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐνοήσῃ τὴν καρδίαν μου, γελαῖ διὰ τὰς θισάνους καὶ τὰ δάκρυά μου.

Ὡχρὰ τῆς Σελήνης; ἀκτίς ἐφώτισεν ἤδη τὴν ὄψιν τοῦ νέου καὶ τοὺς ἐπὶ τῆς ξανθῆς καὶ θελακτικῆς κεφαλῆς τῆς νέας προτεκεκολλημένους μεγάλους ὀφθαλμούς του. Ἀμφότεροι δὲ ἐν τοιαύτῃ στάσει, διέμενον ὠχροὶ καὶ σιωπηλοὶ.

Ἐνῶ δὲ ἦσαν βεβουθισμένοι εἰς κατηφῆ καὶ λυπηρὰν σκέψιν, αἰφνιδίως ἐμφάνισεν ἀνθρωπίνης μορφῆς πρὸς αὐτοὺς διευθυνομένη, διέκοψεν αὐτήν.

Ὡχροὶ καὶ φοίσοιτες, οὐδόλως ἐκινήθησαν. Ἢ δὲ ὠραία τῆς Μαρίας κεφαλὴ ἐπερείδετο ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Γαβριήλ.

Ἦτον ἡ μήτηρ τοῦ νέου, ἦτον ἡ Κυρία Ῥαμβέρτη.

Προχωρήσασα αὐτὴ, καὶ ἀρπάσασα μετὰ θίας τὴν Μαρίαν, τὴν ἔσυρεν ἀποτόμως πρὸς ἑαυτήν.

— Στάσου, μήτερ μου! ἐκρύβασεν ὁ Γαβριήλ δι' ὄξε' αἰς φωνῆς.

— Ὄχι εἶπεν ἡ Κυρία Ῥαμβέρτη, διὰ τόνου τραχέος καὶ ἀπειλητικοῦ· δὲν σὰ; ἀπηγόρευτα τὴν συνέντευξιν; Σὺ μὲν καθὼς βλέπω σέβασαι τὰς διαταγὰς τῆς μητρὸς σου· ἀλλὰ σὺ, προσέθηκεν ῥίπτουσα ἐπὶ τῆς Μαρίας βλέμμα μίσους, σὺ τὸν ἐνθαρρύνεις εἰς ἀπειθεῖς πράξεις. Ἀλλὰ θέλω νὰ μὲ ὑπκοῦσον. Τέκνον μου, ἀκολούθει με.

— Ἢ! σὰ; ἐξορκίζω, εἶπεν ὁ Γαβριήλ ἰκτεῦων, μὴ ἦσθε ἀδιάλλακτος. Μήτηρ μου, μὴ μ' ἀποχωρίζῃς τῆς Μαρίας.

— Ἀκολούθει με, σὲ διατάττω καὶ μὴ ἀναφέρῃς ποσῶς ἐνώπιόν μου τὸ ὄνομα τῆς κόρης ταύτης.

— Ἢ κυρία, εἶθε ὑπὲρ τὸ δέον σκληρὰ, ἀδυσώπητος. Ἢ! λοιπὸν ἀφοῦ οὔτε δάκρυα οὔτε παρακλήσεις δύνανται νὰ σὲ κάμψωσιν, ἀφοῦ θυσιάζεις τὸν υἱόν σας εἰς ἄγονον καὶ ἀθλίαν φιλοδοξίαν, ἔσο εὐχαριστημέν· δὲν ἔχεις πλέον υἱόν· ἀπκροῦμαι τὰ πάντα. Ἐγκαταλείπω σήμερον μάλιστα τὸ κτήμα σας, καὶ σὰ; ἀφίνω μόνην, μετὰ τῶν λυπῶν, αἵτινες οὐδέποτε θέλουν σὰς ἀφήσει ἀνενόχλητον, μετὰ τῶν τύψεων, αἵτινες σὰς περιμένουν!

— Τί ἤκουσα ἀνεπρόνησεν ἡ Κυρία Ῥαμβέρτη, εὐρισκομένη εἰς κολοφῶνα ἀγανακτήσεως. Πρὸς ἐμὲ τοιαύτην μεταχειρίζεσαι γλώσσαν! Ναὶ μὲν, σὺ οὐδὲν εἶσαι πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν πικραιτοῦμι τῆς ἐπὶ σὲ ἰσχύος μου. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν νέην ταύτην, εἶπε, δεικνύουσα τὴν Μαρίαν, ἀπὸ τῆς αὔριον θ' ἀποδιωχθῆ τῆς κατοικίας τῆς, ὡς ἀναξία ἐλευμοσύνης.

— Κυρία, κυρία, ἐφώναξεν ἡ Μαρία, κάμπτουςα τὸ γόνυ, ἔλεος, εὐσπλαχνία διὰ τὸν πατέρα μου.

— Ούτε ἔλεος, οὔτε εὐσπλαχνία, σὰς διώκω! καὶ σὲ, ἀπειθή υἱέ, καταρῶμαι.

Λέγουσα τὰς λέξεις ταύτας ἤρπασε τὸν βραχίονα τοῦ Γαβριήλ, καὶ σύρουσα αὐτὸν μετὰ ὑπερφυσικῆς δυνάμεως, προσέθηκεν·

— Ἐλθε, σὲ τὸ δικτάτω.

Ἡ δυστυχὴς Μαρία παρετήρησε μετὰ σιωπῆλῆς ἀπελπισίας, μετ' ἀνεκφράστου λύπης τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱὸν ἀπομακρυνομένους. Ἐπειτα ἡ ὠχρὰ κεφαλὴ τῆς ἔκλινεν, αἱ κνήμαί τῆς ἐδονίσθησαν· προσπαθήσασα δὲ νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τινος ἐν τῷ κενῷ ἀντικειμένου, ἔπεσεν ἡμιθανής.

(ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.

Ἰὺπό Ἀλεξάνδρου Δουμά.

Μετάφρασις Γ. Φ.

Ἡ τῆς ζωγραφικῆς ἀρχὴ κατὰ τὸν Πλίνιον εἶναι ἀβέβαιος. De pictura initiis incerta, nec instituti operis questio est. Plin. Liv. XXXV. Cap. 111. Δὲν θέλομεν λοιπὸν ἀποπειραθῆ ἡμεῖς, δεκαεπτὰ αἰῶνας μετ' αὐτὸν, νὰ ἐξακριβώσωμεν ὅ,τι ἐκεῖνος ἠγάθει.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ ἄνθρωπος εἶδε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀντανάκλωμένην ἐν τοῖς ὕδασι, ἢ τὴν σκιάν του σχηματιζομένην ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὤφειλεν ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του ἔρωτος, ἀπάντων τῶν ἄλλων προγενεστέρου, νὰ προσπαθήσῃ νὰ καταστήσῃ ἀκίνητον τὴν ἐφ' ἡμέρου ταύτην σκιάν, ἢ τὴν ἀσταθῆ ἐκείνην εἰκόνα. Πιθανῶς παρὰ τὸν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀποθανόντα Νάρκισσον, εὐρέθη σκιαγραφία τις ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Οἱ Ἕλληνας ἰδιοποιοῦνται τῆς ζωγραφικῆς τὴν ἀνακάλυψιν. Κατ' αὐτοὺς Κόρη ἡ θυγάτηρ τοῦ Τιβουδάτου κεραμῆως ἐκ Σικυῶνος, ἰδοῦσα ἐπὶ τοῦ τοίχου τὴν σκιάν τοῦ ἀποδημοῦντος ἐραστοῦ τῆς, ἐσκιαγράφησεν αὐτὴν δι' ἄνθρα-

κος εἰς ὄξυ ἀπολήγοντος, καὶ ἐντεῦθεν ἡ σκιαγραφία, ἢ τέχνη δηλονότι δι' ἧς αἱ μορφαὶ τῶν ἀντικειμένων δι' ἀπλῶν γραμμῶν φανεροῦνται.

Ἄλλ' ὅτε ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρχεν ἐτι ἐν τοῖς σπαργάνοις ἢ Ἰνδία ἦτον ἤδη γοαία, ἢ δὲ Αἴγυπτος ἐν ἀκμῇ. Πρὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν οἱ Βραχμᾶνες ἐλάτρευον ἐν τοῖς ὑπογείοις τῶν τὰς εἰκόνας τοῦ τριπλοῦ τῶν Θεοῦ. Πρὸ δώδεκα αἰῶνων ὁ Ὄσιμανθίας ἐκοιμάτο ἐν τῷ διὰ μονοχρῶων ζωγραφιῶν κεκοσμημένῳ τάφῳ του· τέλος δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἡ Ἀσσυρία ἦτις πρὸ χιλίων περιποῦ ἐτῶν ἦλθε διὰ τῆς Σεμιράμιδος εἰς τὴν αὐτῆς ἀπογαϊστικότητα, καὶ ἦτις μεταξύ τῶν κοσμημάτων τῆς καθέδρας αὐτῆς Βοθυλῶνος, διέταξε νὰ ζωγραφίσωσι διαφόρους εἰκόνας ζῶων, προσέτι δὲ καὶ τὴν αὐτῆς καὶ τὴν τοῦ συζύγου τῆς Νίνου εἰκόνα, κατέβρεεν ἐπὶ τῆς πυρῆς τοῦ Σαρδαναπάλου. Ζητεῖται λοιπὸν ἂν οἱ Ἕλληνες ἦσαν ἀλαζόνες ἢ ἀμαθεῖς, δι' ἡσχυρίζομενοι ὅτι ἐφεῦρον τέχνην ὅλως ἄγνωστον αὐτοῖς κατὰ τὰ Τρωϊκὰ καὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκονται ἔχνη χίλια διακόσια ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς εἰς ἣν ἀναφέρουσι τὸν ποιητικὸν μῦθον τῆς Κόρης, καὶ τρεῖς αἰῶνας πρὶν ἢ οἱ Πελασγοὶ οἰκοδομήσωσι τὴν Σικυῶνα, τὴν ἀρχαιοτέραν αὐτῶν πόλιν.

Ἐν τούτοις ἡ Ἑλληνικὴ σχολὴ ἦτις ἐγείρεται μεταξύ τῶν τάφων τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν κατακομβῶν τῶν Ἐτρούσκων, ἦσαν ἀρχὰ καὶ ἂν παρουσιάζηται κατὰ τὴν χρονολογίαν καὶ τὴν τάξιν τῶν ἐθνῶν, βαδίζει ταχεῖα εἰς τὰ ἔχνη τῆς Νέμφιδος καὶ Ταρκουίνιας. Εἰς τὴν ἀπλῆν ἐκείνην σκιαγραφίαν τὴν ὑπὸ τῆς Κόρης γραφεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Φιλοκλέους καὶ τοῦ Κορινθίου Κλεάνθους τελειοποιήσαν, ὁ Ἄρδικης καὶ Τηλεφάνης προσθέτουσιν ἐνδοτέρους χαρακτῆρας, ἀλλὰ τοσοῦτον εἰσέτι ἀτέχνως, ὥστε ἀναγκάζονται, διὰ νὰ καταστήσωσιν αὐτοὺς γνωστούς καὶ εἰς τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς των, νὰ γράψωσι παρὰ τῇ εἰκόνι τὰ ὀνόματα τῶν εἰκονιζομένων προσώπων. Μετ' οὐ πολὺ ἔρχεται Κλεοφάντης ὁ Κορινθίος ὅστις δίδει ἕνα ὠθησιν εἰς τὴν τέχνην. Κατασκευάζει ἐκ κεράμων γραφίδας ἐρυθρὰς

καὶ δίδει χροιάν εἰς τὰς σκιαγραφίας του. Ὁ Ὑγιήμιον καὶ Δεινίας ἐφευρίσκουσι κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου καιρὸν τὴν μονοχρώματον ζωγραφικὴν. Εὐμαρος ὁ Ἀθηναῖος ὀφελούμενος ἐκ τῆς ἀνακλήψεως αὐτῶν, δίδει ἰκανὴν εἰς τὰς μορφὰς τελειότητά ὅπως δύνχται τις ἐκ τῆς ἀπλῆς θεωρίας τοῦ προεῶπου νὰ μαντεύῃ τὸ φῶλον. Ἔρχεται μετ' αὐτὸν Κίμων ὁ Κλεωναῖος μιμητῆς καὶ διαδοτῆρ τῶν ἐφευρέσεων τοῦ Εὐμάρου, ὅστις δίδει εἰς τὰς κερχλὰς διαφόρους στάσεις· κατὰ τὴν διάφορον τοῦ τεχνίτου ἰδέαν, σημειοὶ τὰς ἐναρθρώσεις τῶν μελῶν, ὑποδεικνύει τὰς φλέβας, καὶ πρῶτος αὐτὸς παριστὰ τὰς τῶν φορεμάτων πτυχὰς καὶ κοιλότητας. Φθίνει τέτλος Πολύγνωτος ὁ Θάσιος ὅστις ζωγραφεῖ διαφανεῖς τὰς αἰσθήτας τῶν γυναικῶν καὶ ἐπὶ τῆς κερχλῆς αὐτῶν ἐπιθέτει ποικιλοχρόους κερχυφάλους· ὑπανοίγει τὸ στόμα ὅπως λάμπῃ τὸ μιλτώδες τῶν ὀδόντων. Ἡ Ἑλληνικὴ τότε τέχνη ἔφθασεν εἰς ἡν κατάστασιν δεκαενέα αἰῶνς βραδύτερον ὁ Μασάκιος ἀνέλαβε τὴν χριστιανικὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Κιμαβουῆ καὶ Γκιότου. Ὁ Μασάκιος ὑπῆρξεν ὁ προδρόμος τοῦ αἰῶνς τοῦ Ἀεωνάρδου **Da Vinci**, τοῦ Τιτιανοῦ καὶ Ῥαφαήλου, ὁ δὲ Βούλαρχος ἐκείνου τοῦ Ζεῦξιδος τοῦ Ἀπελοῦ καὶ Πρωτογένους.

Ὁ Βούλαρχος ἔζη περὶ τὸ 750 ἔτος πρὸ χριστοῦ, ἀφοῦ ὁ Κανδαύλης, ὁ ἔσχατος τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἀπέθανε δύο ἔτη πρὸ τῆς 20 Ὀλυμπιάδος ἠγόρασε τὴν εἰκόνα του, ἐφ' ἧς παρίστατο ἡ μάχη τῶν Μαγνήτων, ἀντὶ χρυσοῦ ἰσοστάθμου αὐτῆς. Ὁ Βούλαρχος σύγχρονος τοῦ Ῥωμήλου καὶ Ναβονασάρου, εἶδε ἐγειρόμενον μὲν τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, καταπίπτον δὲ τὸ τοῦ Ἰσραὴλ, χωρὶς βεβαίως οὔτε ὁ κλαυθμηρισμὸς τοῦ πρώτου, οὔτε οἱ τελευταῖοι στεναγμοὶ τοῦ δευτέρου ν' ἀντιγίσσωσιν ἀρκούντως εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ οὕτω νὰ τὸν παρακινήσωσι νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματά του ὑπεράνω τῶν εἰκόνων του.

Ἡ τέχνη προέβαινε γιγαντιαίως βήμασιν· ἡ πολυχρώματος ζωγραφικὴ ἐφευρέθη εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν θετικῶς, οὔτε ποία, οὔτε παρὰ τίνοσ. Καὶ τοῦτο, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ προσοχὴ τῆς Ἑλλάδος

περιστρέφετο εἰς τοσοῦτον σημαντικὰ γεγονότα, ὅττε ἡ μεγάλη αὐτῶν λάμπς καθίστα ἀφανῆ πάντα τὰ ὑποδεέστερα αὐτῶν.

Ὁ Κόδρος ἀποθνήσκει, αἱ Ἀθῆναι δημοκρατοῦνται, οἱ αἵματηροὶ νόμοι τοῦ Δράκοντος ἀντικαθίστανται διὰ τῶν τοῦ Σόλωνος, ἡ Σπάρτη καὶ ἡ Μεσσήνη παλαίουσι καὶ τρίτον ὡς ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ἀνταῖος, αἱ διάφοροι φιλοσοφικαὶ αἰρέσεις σχηματίζονται, οἱ ἑπτὰ τῆς Ἑλλάδος σοφοὶ ἀνοίγουσι τὰς σχολὰς ἐκεῖνας, ἀφ' ὧν ἐξέρχονται ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Ἐπίκουρος. Ὁ Δαρεῖος καταλαμβάνει τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν· καὶ ἀποστέλλει δύο κήρυκας καὶ ἕνα διερμηνέα ἵνα ζητήσωσι παρὰ τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Ἀθηνῶν γῆν καὶ ὕδωρ, ὡς σημείον ὑποταγῆς. Οἱ Σπαρτιαῖται εἰς ἀπάντησιν θάπτουν τὸν ἕνα καὶ πνίγουσιν τὸν ἕτερον, ἐνῶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀποκτείνουσι τὸν διερμηνέα, διότι ἐμόλυνε τὴν ἰονικὴν διάλεκτον διὰ τοιαύτης προτάσεως. Ὁ Δαρεῖος στέλλει κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἑκατὸν δέκα χιλιάδας ἀνδρῶν, καὶ ὁ Μιλτιάδης περιμένει αὐτοὺς ἀτρόμητος εἰς Μαρathonά ἵνα δρέψῃ τὰς δάφνας, αἵτινες ἀφῆρσαν τὸν ὕπνον τοῦ θαιμιστοκλέους.

Ὁ Εὐρξῆς ἐκστρατεύει· ἔρχεται ὁ υἱὸς νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ὕβρισθέντα πατέρα· αἱ προπαρασκευαὶ διαρκουσὶν ἑπταετίαν ὄλην· οὗτος δὲν ὀδηγεῖ στρατὸν, ἀλλ' ἔθλος ὄλον. Μετὰ χιλίων διακοσιῶν πλοίων ἀράντων ἀπὸ τοῦ Σιγαίου ἔρχεται νὰ διορύξῃ τὸν Ἀθωνα· ἑπτὰ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας δαπανᾷ ὁ μυριοσιφῆς στρατός του εἰς τὴν διάβασιν τοῦ Ἑλλησπόντου, γενομένην ἐπὶ γεφύρας πλοιαρίων· ἀναβαίνει τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον, παραπλέει τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τοῦ Παγγαίου ὄρους μέχρι τοῦ Ὀλύμπου, διέρχεται τὴν Θεσσαλίαν, εἴκοσι χιλιάδας ἀνδρῶν καταλείπει εἰς Θερμοπύλας, διαχέεται εἰς Φωκίδα καὶ Βοιωτίαν, πλημμυρεῖ τὴν Ἀττικὴν, εἰσερχεται εἰς τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας εὐρίσκει κενὰς· καταδιώκει εἰς Σαλαμίνα τοὺς Ἀθηναίους, ἀνεγείρει ἐαυτῷ θρόνον ἐπὶ τῆς περαλίας, καὶ δίδει τὸ

σημείον τῆς μάχης, ἥτις διαρκεῖ ἡμέραν ὀλόκληρον· περὶ τὰ τέλη δὲ αὐτῆς ὁ Θεμιστοκλῆς δύναται νὰ κοιμᾶται ἤσυχος, εἰς οὐδὲν πλέον ζηλοτυπῶν τῷ Μιλτιάδῃ· ἐπειδὴ ἡ Σαλαμίς καθίσταται ἀνθάμιλος πρὸς τὸν Μαραθῶνα.

Ὁ Ξέρξης σῶζεται καταλείπων τὸν Μαροδόνιον ὅπως συναθροίσῃ τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ του, ἐκ τριακασίων πεντήκοντα χιλιάδων ἀνδρῶν συνιστάμενα· ἀλλ' ἐνῶ ὁ φυγὰς βασιλεὺς διέρχεται ἐπὶ πλοιαρίου τὸν Ἑλλησποντον, ὃν πρότερον ἐμαστίγωσαν, ὁ Πausanίας ἀποκτείνει εἰς Πλαταιάς τὸν ἐπιτετραμμένον του, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Λεωτυχίδης κατστρέφει ἐν Μυκᾷ τὸν στόλον του· ἀπασα δὲ ἡ ἀπειλητικὴ αὐτῆ πληθὺς ἀφανίσθη ὡς ἡ ὑπὸ τῆς Θυέλλης διασκορπιζομένη κόκκις. Ἡ Ἑλλάς ἀναπνέει, καὶ ἡ τέχνη, τὸ ἀνθος τοῦτο τῆς εἰρήνης, ἀνορθοῦται καὶ μειδιᾷ εἰς τὰς πρώτας τοῦ Ἡλίου ἀκτίνας ἃς τὰ τῶν Περσῶν βέλη κατεσκότισαν.

Πάναιος ὁ τοῦ Φειδίου ἀδελφὸς ἔζη κατὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἐποχὴν ἐν αὐτῷ ἡ μεγαλοφυῶτα τῆς ζωγραφικῆς συνηνώθη μετὰ τῆς φιλοπατρίας· οὗτος ζωγραφεῖ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, καὶ ἤδη κατὰ τὸν Πλήνιον, οἱ ζωγράφοι τοσοῦτον εἶχον ἐξοικειωθῆ πρὸς τὰ χρώματα, καὶ ἡ τέχνη τοσοῦτον ταχέως προέβαινε πρὸς τὴν τελειοποίησίν τις, ὥστε οὗτος παρέστησε ἐπὶ τοῦ πίνακος του τοὺς Ἀθηναίους Στρατηγούς, τὸν Μιλτιάδην, τὸν Καλλιμάχον, καὶ Κυναίγειρον, καὶ τοὺς δύο ἀρχηγούς τῶν βαρβάρων, Δᾶτιν καὶ Ἀρταφέρνην.

Οὐχ ἦττον ὁμοῦς ὁ Πάναιος ἠττήθη εἰς τὰ Πύθια ὑπὸ τοῦ Χαλκιδικέως Τιμαγόρου, ὅστις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του ἄφησε πρὸς στιγμὴν τὴν γραφίδα, καὶ ἔλαβε τὴν λύραν διὰ νὰ ψάλλῃ αὐτὸς οὗτος τὴν νίκην του.

Τὸν Πάναιον καὶ τὸν Χαλκιδικέα Τιμαγόραν, διεδέχθησαν ὁ Ἀπολλοδώρος, ὁ τοῦ Ζεύξιδος διδάσκαλος, καὶ Εὐήνωρ ὁ πατὴρ τοῦ Παρράσιου· ὁ μαθητὴς κατέστησε ἀφανῆ τὸν διδάσκαλον, καὶ ὁ υἱὸς τὸν πατέρα· αὐτὸς δὲ ὁ Ἀπολλοδώρος, εἰς στίχους, ἔτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πλινίου σωζομένου, παρπονεῖται ὅτι ὁ Ζεύξις τοῦ ἤρπασε τῆς τέχνης τὸν φοίνικα.

Καὶ ἀληθῶς ὁ Παρράσιος καὶ ὁ Ζεύξις εἰσὶν οἱ δύο ἀστέρες τοῦ ὠραίου αἰῶνος τοῦ Περικλέους· πάντες οἱ περὶ αὐτοὺς λάμποντες ἕτεροι ζωγράφοι ἔχουσι ἦττονα λάμπειν· ὁ Τιμάνθης, ὁ Εὐπομπος, καὶ Ἀνδροκίδης εἰσὶν ἀπλοὶ αὐτῶν δορυφόροι.

Ὁ Παρράσιος, πιθανότατα, ἦτον πρεσβύτερος τοῦ Ζεύξιδος· Καίτοι δὲ ἡ τέχνη εἶχεν ἤδη ἱκανῶς προχωρήσει· οὗτος νέας ἐπήνεγκεν εἰς αὐτὴν προόδους, ἀσχοληθεὶς περὶ τὴν συμμετρίαν, ἐμβολῶν λεπτότητας εἰς τὸ πρόσωπον, διαθέσας χαιρέντως τὴν κόμην, δώσα· ζωὴν εἰς τὰ χεῖλη καὶ ζωγραφήσας τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας μετὰ πλείονος τῶν προτέρων του προσοχῆς, οὕτως ὥστε αἱ κινηταὶ μορφαὶ ἔλαβον παρὰ τῆς γραφίδος του ἐντέλειαν ἀνυπέροβλητον. Διὸ καὶ πολὺν μετέπειτα χρόνον τὰ πινάκια καὶ χαρτοφυλάκιά του ἐχρησίμευσαν ὡς ὑποδείγματα, καὶ κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Ἀντιγόου καὶ Ξενοκράτους, τῶν Βασάρων καὶ Λάνζων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πολλοὶ ἄλλοι μετὰ τὸν ἀρχαῖον τοῦτον Μιχαὴλ Ἄγγελον ἐλθόντες, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἀρύωνται ἐκ τῶν πινάκων του μορφὰς ὀλοκλήρους ἃς μετέφερον εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῶν πίνακας.

Ἐκ τῶν πολυαριθμῶν ἔργων τοῦ Παρράσιου διεκρίνοντο ὁ Θησεὺς, ὅστις ἐπὶ Καλιγούλα ὑπῆρχεν εἰς τὰ Καπιτώλιον· ναύαρχος τις ἐν Ῥόδῳ· ὁ Μελέαγρος, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Περσεὺς, εἰκῶν, ἥτις τρεῖς ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληγεῖσα ὑπῆρξεν ἐπομένως τρισαγία· Ἀρχιερεὺς τις τῆς Κυβέλης, καὶ Ἀταλάντη ἐρωμένη, ἀγορασθεῖσαι ὑπὸ Τιβερίου ὅστις τὴν μὲν ἔθεσεν εἰς τὸν θάλαμον του τὴν δὲ εἰς τὸν παστόν του· ὁ Βάκχος, τοσοῦτο τεράστιος, ὥστε ἔδωκε τὴν γένεσιν εἰς τὴν Κορίνθιον παροιμίαν, «*Τί ταῦτα πρὸς Διδύμοι;*» Δρομεὺς, ἐνοπλος τρέχων εἰς κονίστραν, ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο καταβρόων ὁ ἰδρῶς, καὶ ἕτερός· τις Ὀπλίτης, ὅστις φθάσας εἰς τὸ τέρμα, ἀποθέτει ἀσθμαίνων τὰ ὄπλα. Τὸ εὐφρέστερον δὲ τῶν ἔργων τοῦ, τὸ ἔργον δι' οὗ ἀπέδειξε συνάμα καὶ σκέψιν βαθυτάτην καὶ πνεῦμα ἀπέραντον. εἶναι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν ὁ τοσοῦτον.

ποικίλος και ένταυτῷ τοσοῦτον μοναδικός, τοσοῦτον ἀσταθής τοσοῦτον ἀδικός, τοσοῦτον ὀργίλος και τοσοῦτον ἀκαμπτος ένταυτῷ και συμπαθητικός, ὁ Ἀθηναϊκός λαός, ὁ τοσοῦτον ένδοξος και τοσοῦτον ταπεινός, ὁ τοσοῦτον θηριωδῶς ἀτρόμητος και τοσοῦτεν δειλῶς φυγᾶς· ὁ λαός τέλος τῶν Ἀθηνῶν προσωποποιηθεὶς δι' ἀνθρώπου, ὅστις ὤφειλε νὰ ἔχη ὡς ὁ γίγας Γηρυῶν, τρεῖς κεφαλὰς, ἐπὶ τῆς μορφῆς ὅμως τοῦ ὁποίου ἠδυνήθη νὰ ζωγραφίσῃ ὅλας τὰς ἐκφράσεις τὰς τοσοῦτον ποικίλας και τοσοῦτον ἀντιθέτους.

Τοιαῦτα δὲ κατορθώματα κατέστησαν σχεδὸν παράφρονα τὸν Παρράσιον· ἔφερε δὲ τὸν τίτλον τοῦ πρώτου μεταξὺ τῶν Ζωγράφων και τοῦ Βασιλέως τῆς τέχνης· ἐλέγετο ἀπόγονος τοῦ Ἀπόλλωνος, και ἐβεβαίω ὅτι, ὅτε ἐζωγράφει τὸν Λίνδιον Ἡρακλέα του, οὐκ οὗτος τοῦ Διὸς και τῆς Ἀλκμήνης ἐφαίνετο αὐτῷ καθ' ὕπνον, εὐαρεστούμενος νὰ ἴσταται ἐνώπιον τοιοῦτου διδασκάλου.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Δημοσιεύομεν τὸ ἐπόμενον λυρικὸν ποίημα, ὅπερ μετ' ἄλλων ὁμοίας φύσεως, ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς πρὸς ἐξέλεγχιν και στέψιν τῶν ποιημάτων ὑποβληθὲν ἐπιτροπῆς ἔλαχε μεγάλων και καταλλήλων ἐπαίνων. Ἐν ἐπιμέτρῳ λέγομεν ἤδη περὶ τοῦ ποιητοῦ του ὅτε εἶνε αὐτὸς οὗτος ὁ δούς ἄλλοτε εἰς τὸν ποιητικὸν διαγωνισμὸν τὴν Εὐφροσύνην, και διαμφοσιτήσας ἐπὶ τοσοῦτον τὸ βραβεῖον· και βεβαίως ἐλάμβανεν αὐτὸ ἂν ἐν Ἑλλάδι παρετρεῖτο μᾶλλον τῆς πτήσεως τὸ ὕψος, ἢ τὸ χρῶμα τῆς πτέρυγος, μᾶλλον αἱ ἰδέαι ἢ ἡ γλῶσσα, μᾶλλον τὸ βᾶθος ἢ ἡ ἐπιφάνεια. Ὅπως δὴποτε τότε ἡ ἀθλία λαλουμένη γλῶσσα, δηλ. ἡ ζῶσα, ἐστέρησεν αὐτὸν τοῦ στεφάνου δι' ὃν ὅμως οὐδ' ἐτέρου τινος ἡ κεφαλὴ ἐθεωρήθη ἱκανή. Ἐν τούτοις πρὸς ἱκανοποίησιν μὲν ἴσως τοῦ ἀδικηθέντος, ἢ μὲν αὐστηρὰ

τῆς ἐπιτροπῆς χρίσις ἀπεδοκιμάσθη, προσμένομεν δὲ ἤδη ἅπαντες ἀνυπομόνω· νὰ ἴδωμεν τὸ πολλῆς ἀξίας κάτοχον ἔργον, οὗτινος αἰ πρὸς τὴν θάλασσαν ἀμίμητοι και τρυφεραὶ αὐτα τῆς Εὐφροσύνης στροφαὶ ἀμάραντον γοητεῖαν ἐπὶ τὸν νοῦν ἡμῶν διαχέουσιν.

Στὴν ἀγκαλιὰ σου θάλασσα

Ποῦ πέφτω πόνεσέ με,

Μὲ τὸ μικρὸν πλοῖάριον

Στὴν Χίον περασέ με

Στὴν ποθητὴ μου γῆ.

Και στρώσε μου στὴν πλάτη σου

Τὴν ἀργυρὴ γαλήνη,

Κρύψε βαθεῖα τὰ κώματα

Και φέρε τὴν Φροσύνη

Στοῦ Εὐνομου τῆ γῆ.

Εἶνε πλατὺ τὸ πέλαγος

Ὄπου κι' ἂν πάγω δοῦμοι,

Τ' ἀστέρينو ἀφάβητον

Δὲν ἔμαθα, κι' ἀκόμη

Δὲν ἔπιασα κουπί.

Ὁ ΑΠΑΤΡΙΣ (α)

Μέσα σ' ἓνα δάσος ὁπότεν χλωμὸ

Φῶς γλυκὸ φεγγάρι μυστικὰ τοῦ ρίχνει

Ἐνας μὲ θρηνώδη ἔψαλλε ρυθμῶ,

Και πατρίδος πόνο ἢ φωνὴ του δείχνει·

Εἰς τῆς θρηνηδοῦσης πάσης στροφῆς· τέλος

Ἐψάλλε συχνάκις μ' ἀναστεναγμῶ

Σημ. (α) Τὸ μικρὸν τοῦτο ἔσμα ἐποιήθη καθ' ἣν ἐποχὴν εἰς τὴν ἐπά-
νησον μεγίστη μερὶς πολιτῶν ἀπεκλείσθη ἀδικως τοῦ ἐκλογικοῦ κατα-
λόγου, και εἰς τοιαύτην ἀδικίαν ἀναφέρονται οἱ ὀλίγοι οὔτοι στίχοι. Σ.Σ.

»Ω, με πόσον πλέον ἐτραγῶδου μέλος
»Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ.»

Ἄπατρις καὶ πλάνης ἐξακολούθει
Τὰ παράπονά του σὰν φωτιά νὰ χύνη·
»Καλότυχος, λέγει ὅστις ἠμπορεῖ
»Τῆς πατρίδος τόσα αἴσχη ν' ἀποπλύη.
»Κι' ἂν μὲ μίαν ψῆφον ἦτο νὰ γλυτώσῃ
»Ἀπ' τοῦ Μονοκέρου τὸ κρυφὸ θεριό,
»Ἦθελ' ἡ δική μου τὴν πατρίδα σώσει
»Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ.

»Εὐτυχὴς σὺ εἶσαι, νέε μ' ἐραστή!
»Εὐτυχὴς, σὺ πόχεις πατρίδος μερίδα!
»Ἄν ποτ' ἐρωμένη σ' ἐσὲ δυσπιστῆ
»Σ' ἀγαπῶ, τῆς λέγεις, ναί, μὰ τὴν πατρίδα!
»Τώρα ποῦ κ' ἐμένα μιὰ δὲν μοῦ πιστεύει
»Ἦθελε τῆς κάμω ὄρκον τὸν γλυκὸ,
»Φεῦ! ἔπαυε τότε νὰ μὲ σαίτεύῃ,
»Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ.

»Κι' ἂν κανένας Δάβιδ ἀλαζῶν ποτὲ,
»Κομπάζων δι' εἰκόνα καλὴν τοῦ Λεωνίδα,
»Θαῦμά μου κανέναν ἐζήτει κι' ἀπ' ἐμὲ
»Τὴν ἀγύμναστίην μου σκώπτωντας γραφίδα,
»Πρὸς ἐκεῖνον τότε ἤθελ' ἀπαντήσω,
»Ἴσως σ' τὴν ποικίλῃν καὶ χωρὶς μισθὸ
»Μάχας Ἀραχῶθις ἤθελ' ἱστορήσω
»Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ.

»Ω, γλυκὸ τίς πόσον εἶναι νὰ σφαγῆ
»Ἰπὲρ τῆς πατρίδος εἰς τὸν προμαχῶνα!
»Ω, πόσον ὠραῖον εἶναι νὰ ταφῆ
»Μὲ σωροῦς βαρβάρων εἰς τὸν Μαραθῶνα!
»Ναί! σ' τῆς Σαλαμίνο; τὸ γλυκὸ τῆς κῦμα
»Ἔτρεχα προθύμως, τώρα νὰ ταφῶ
»Εἰς τοὺς νέους Πέρσας σκάπτων εὐρὺ μνήμα,
»Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ (α).

»Καὶ σ' τὰ ξένα ὀπόταν Γάλλος μαχητὴς
»Φέρων τοῦ Μαρέγκου τὰς πληγὰς σ' τὰ στήθη
»Ἐκαυχᾶτο λέγων, πῶς ἠμιθανῆς
»Ἔτρεχε θερίζων τῶν ἐχθρῶν τὰ πλήθη·
»Εἰς ἀπόγονός μου » εἰς τῆς Σαλαμίνο;
»Ἦθελε τὸν εἶπει » κῦμα τὸ πικρὸ
»Δάκνων τὴν τριτῆρην ἔπεσε κ' ἐκεῖνος!
»Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ.»

Τὸ χλωμὸν ἀστὲρι ρίπτει τὴν στερνὴν
Στὸ βουνὸ ματιά του ἔπαυσε κ' ἐκεῖνος!
Πλὴν, ἀκοῦς ἀκόμι νὰ κρυφοθρηνῆ
Μὲς τὸ πυκνὸ δάσος ἔναρθρός τις θρῆνος;
Τῆς ὠδῆς του εἶναι, φίλε μου, τὸ τέλος.
Ναί μ' αὐτὸν συμψάλλει στιχουργὸς ἡχώ,
»Ω, με πόσον πλέον ἐτραγῶδου μέλος
»Ἄν ἤθελε λάβω πατρίδα κ' ἐγώ.»

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ.

Σομ. (α) Ὁ Παρκερικὸς στόλος ἦτο προσηρμισμῖνος τότε εἰς τὸν
Σαλαμίνα. Σ. Σ.

ΕΙΣ ΤΟ ἜΑΡ.

Καὶ πάλιν ἐπανερχεσαι μὲ ἀνθοφόρον πόδα,
 ἢ ἔαρ, τοῦ ἐνιαυτοῦ χαρίεσσα νεότης,
 Καὶ πάλιν ἐπανερχονται ἡ τέρψις καὶ φαιδρότης,
 Τὰ ἄνθη καὶ τὰ ῥόδα.

Ἐπὶ τῆς πεύκης ἡ τρυγῶν τὴν ἔλευσίν σου ψάλλει,
 Κ' ἐπὶ τῆς χλόης ὁ βοσκὸς τὰ ἄπειρά σου κάλλι.

Κ' ἐνῶ τὰ πρόβατά του
 Σκιρτῶσι, τὰ ἔαρινὰ ῥυθμίζει ἄσματά του.

Εἰς δάση καὶ λοφίδια, εἰς κήπους καὶ ἀνθῶνας,
 Παντοῦ, παντοῦ τοῦ ἔρωτος ἀκούεται ἡ γλῶσσα,
 Κ' ἡ ποιμενίς γελῶσα
 Συλλέγει ἄνθη δροσερὰ εἰς τοὺς τερπνοὺς λειμῶνας.

Ἐξύπνησον, καρδίᾳ μου, νεανικὴ καρδίᾳ,
 Ἀνάλαβε, ὡς ἄλλοτε τὸ πῦρ σου φαντασία.

Φεῦ! σὰς καλῶ ματαίως!
 Ἀπέπτη πλέον δι' ἐμὲ ὁ χρόνος ὁ ὠραῖος.

Τὸ ἔαρ ἐπανερχεται, τοῦ ἔρωτος ἡ ὥρα,
 Ἀλλὰ δὲν ἐπανερχονται αἱ προσφιλεῖς μου τῶρα
 Ἡμέραι τῶν ἐρώτων,
 Ἡμέραι ἀνεπίστροφοι τῶν χρόνων μου τῶν πρώτων.

ὦ! τῶρα τῶν τρικυμιῶν ὁ βρυχηθὸς μ' ἠδύνει.
 Ἡ θύελλα, αἱ λαίλαπες εἰκόνες τῆς ψυχῆς μου,
 Εἰκόνες προσφιλεῖς μου.
 Δὲν ἦλθεν, ὅχ' ἡ ἀνοιξίς, ἀφοῦ λείπει Ἐκείνη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς βιβλίου τινος ἐκδοθέντος κατὰ τὸ
 1663 καὶ πολλάκις ἀνατυποθέντος, ἐπρότεινε μέγαν ἀριθμὸν
 ἀστειῶν ζητημάτων, ἐν οἷς καὶ τοῦτο. *Τίς ἡ καλλίτερα ῥίς;*
 Ἡ μεγάλη ἀπεκρίθη. Καὶ ἴδετε πρὸ πάντων τὰς εἰκόνας πάν-
 των τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. Ἡ ῥίς τοῦ Νουμᾶ ἦτο ἡμί-
 σεως σχεδὸν ποδός. Κατὰ τὸν Πλούταρχον, ὁ Λυκοῦργος καὶ
 ὁ Σόλων, εἶχον τὸ αὐτὸ προτέρημα, καθὼς καὶ πάντες οἱ
 βασιλεῖς τῆς Ἰταλίας, ἐξαιρέσει Ταρκούνου τοῦ ὑπερφάνου
 ὅστις διὰ τοῦτο καὶ ἀπεβλήθη τοῦ θρόνου. Ἡ μεγάλη ῥίς
 εἶναι πάντοτε σημεῖον σοφίας καὶ ὡς παράδειγμα ἔστω ἡ τοῦ
 Ὀμήρου ἑπταδάκτυλος. Ἐξ οὗ καὶ αἱ παροιμίαι, ὅτι οἱ φρό-
 νιμοὶ μακρόθεν ὀσφραίνονται, καὶ ὅτι οἱ μωροὶ δὲν ἔχουν μύτην.

Αἱ μεγάλαι ῥίνες, εἶπεν συγγραφεὺς τις, τιμῶνται παντα-
 χοῦ, ἐκτὸς τῆς Κίνας καὶ παρὰ τοῖς Ταρτάροις. Τούναντίον
 αἱ σιμαὶ (αἱ πλακωταὶ καὶ πρὸς τὰ ἄνω γυρισταὶ) ἀειδιάζον-
 ται καὶ θεωροῦνται ὡς ἀπαίσιτοι.

Ἀφοῦ ἀναμφιλέκτως αἱ μεγάλαι ῥίνες εἰσὶ αἱ καλλίτεραι,
 ἀναντίρρητον ὅτι αἱ ῥίνες τοῦ Τίτου Λιβίου, τοῦ Ὀβιδίου, τοῦ
 Ἀγγέλου Πολιτιάνου, τοῦ Καρόλου Βορρόμιου, τοῦ Λεονῆ
 Ἀγγόνη, προεξέχουσιν εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Ἀρετῆς κατὰ
 τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα Ἡ τοῦ Καμοὲν καὶ τοῦ Ἀγγλου
 συγγραφῆως Κετ ἦσαν ἱκαναὶ πολλοὺς νὰ καταστήσωσι ζηλο-
 τύπους.

Ἡ Κυρία Ζενλὶς, πεπρωκισμένη ὑπὸ ῥινόδος ὀλίγον μικρο-
 τέρας τῶν προῤῥηθέντων ἐθεώρει αὐτὴν ὡς τι πρωτότυπον, ἐάν
 κρίνωμεν ἕκ τινων χωρίων τῶν ἀπομνημονευμάτων της. Ὅτε
 ὀχραράκτης ἐπὶ τινος πρὸς τιμὴν της κοπέντος νομίσματος πα-
 ρέστησεν αὐτὴν μὲ γριπὴν ῥίνα. «Λοιπὸν εὐρίσκειται ἐπ' αὐτοῦ,
 ἀνέκραξεν, ἡ μικρὰ καὶ συνεστραμμένη αὕτη ῥίς; . Ἡ ῥίς

αὐτὴ ἐξυμνήθη καὶ ἐν στίχοις καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ . . Ἦτο ἀρκετὰ κομψή, καὶ θεβαίως, ἡ ὠραιότερα τοῦ κόσμου . . . καὶ ὡς ἀπασαι τοῦ εἴδους τῆς, εἶχε μικρὸν τι κύρωμα, καὶ ἡ ἀκρα τῆς τᾶς μικρᾶς ἐκείνας πλευρᾶς, τᾶς ὁποίας οἱ ζωγράφοι καλοῦσι *κλίσεις ἐπιφανειῶν* (*meplats*). Μετὰ ταῦτα ἰστόρησε μετὰ τοῦ χαρακτηρισίζοντος αὐτὴν πνεύματος τὴν παρακμὴν (*decandence*) τῆς ῥινός τῆς.

Σημ. τοῦ Μετ. Ἀληθῶς αἱ μεγάλαί ῥίνες κινουντές τὸ σέβας καὶ τὴν εὐλάβειαν εἰς πάντα σχεδὸν τὰ σώματα ὅπου ἡ σύνεσις καὶ ἡ ἐμβριθεῖα παρατηρεῖται, διαπρέπει ἅτε νυκτι αἰθόμενον πῦρ. Ἄς ἔλθῃ τις εἰς τὴν Γερουσίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀν δὲν δύναται νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν βουλὴν τῶν λόρδων ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ πιστεύομεν ὅτι θέλει ἶδει ὅ,τι ἴσως οὔτε εἰς τὰς εἰκόνας τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων. Εἰς τὴν Βουλὴν ὁμως, ὅπου σπάνη τοιοῦτου προτερήματος παρατηρεῖται, οὐδὲ Γερουσιαστικὴ ἐμβριθεῖα ὑπάρχει, οὐδὲ σεβασμὸς ἰκανὸς προσφέρεται. Ἄν καὶ αὕτη δὲν ἀμοιρεῖ τοιοῦτων ὀλοτελῶς. Ἄλλ' εἰς βουλευτὴς τῶν Νήσων καὶ εἰς τῆς Πελοποννήσου ὁποῖαν ἐπιρροὴν δύναται νὰ ἔχωσιν ἐπὶ τοσοῦτον πολυαριθμοῦ σώματος; Ἐπειτα ἐνὸς μόνου Γερουσιαστοῦ, οὗ τινος μὲ διαφεύγει τὸ ὄνομα, ἡ ῥίς, ἐὰν ἠδύνετο νὰ τεθῇ εἰς τὸ ἐν πινάκιον πλάστιγγος καὶ εἰς τὸ ἕτερον τρεῖς βουλευτικαὶ ῥίνες, πιστεύω ὅτι ἄνευ καὶ τετάρτης ἡ ἰσοσταθμία ἤθελε λείπει. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὴν Γερουσίαν τοσαύτη μεγάλη καθεκάστην ἐγένετο συζήτησις, περὶ παντὸς ἀντικειμένου, ἔστι καὶ περὶ μιᾶς Ἀστυνομικῆς ἐνέργειας, ἐνῶ ἐκ τῆς Βουλῆς νομοσχέδια ὀλόκληρα διέβαινον ὡς οἱ Ἑβραῖοι τὰ ρεύματα τοῦ Ἰορδάνου.

Ἐν τούτοις μὲ μέγα σέβας πρὸς τὰς μεγάλας ῥίνες δὲν δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ ὅτι κυρία τις κατὰ πάντα ὠραία, μόνον ἕνεκα τοῦ προτερήματός τῆς τούτου δὲν εὐαρεστεῖ τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ θὰ ἦτον εὐχῆς ἔργον ἀν ἐπροσπάθει νὰ μὴ μὲ ἔβλεπεν. Ἄλλ' ἡτις ἀφοῦ τὸ θέλην δύναται νὰ τὸ κάμνῃ. Ἀπε-

ἂντίας ἑτέρα τις καὶ τοῖ μικρόρρινος οὔσα, τοσοῦτον μὲ γοητεύει, ὥστε ἀμφιβάλλω ἀν αἱ μικραὶ ἢ αἱ μεγάλαί ῥίνες ἔχουσι πλείονα μαγνητικὴν δύναμιν καὶ τίνες μᾶλλον ἐξωραΐζουν.

« Ῥόζα, εἶπεν εὐλατάστατός τις κυρία εἰς τὴν ὑπηρετρίαν τῆς, νυμφεύεσαι; Ναὶ κυρία. — Ἴδου λάβε δέκα σκουδά διὰ προῖκα σου. Ἡ Ῥόζα ἀφοῦ ἐνυμφεῖθη ἐπαρουσίασε τὸν σύζυγόν τῆς εἰς τὴν Κυρίαν. Βλέπουσα δὲ αὐτὸν αὕτη ἀνέκραξε· Ὅποιον δυσειδὲς τέρας ἐκλεξες! — Φεῦ! Κυρία ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα, καὶ τί καλλίτερον δύναται τις ν' ἀγοράσῃ μὲ δέκα σκουδά;

Πολίτης τις ἔγραψε πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς τὸ ὑπουργεῖον « Περιστατικὰ ἀπροσδόκητα καὶ πρωτοφανῆ κατὰ τὸν 19 αἰῶνα, ὅτε τοσαύτη ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος, ἀτμοσφαιρικὰ λέγω ἀντικείμενα κατέστρεψαν τὴν περιουσίαν μου, » Ποῖα δὲ νομίζετε ὅτι ἦσαν ταῦτα; Ὀλίγη χάλια.

Ὁ Κλαύδιος Φραγκίσκος Φραγγιέρης ὑπῆρξε περίφημος διὰ τὸν πρὸς τοὺς ἀρχαίους ἐνθουσιασμὸν του. Διηγούνται περὶ αὐτοῦ ἰκανὰ γελοῖα, ἐν οἷς καὶ τοῦτο. Διὰ νὰ ἐνθυμῆται καλλίτερον ἢ μᾶλλον διὰ νὰ γνωρίζῃ τὰ ὠραιότερα τοῦ Ὀμήρου τεμάχια ἐσημείωσεν αὐτὰ διὰ μολυβδοκοκονδύλου εἰς τὸ περιθώριόν τῆς ἐκδόσεώς του. Κατὰ τὴν δευτέραν ἀνάγνωσιν ἐθαύμασεν ἀνευρῶν καλλονὰς παροραθείσας κατὰ τὴν πρώτην, καὶ ἐξελεγχούσας κακὴν προτίμησιν. Τοῦτο ἐπανελάβε καὶ ἐκ τρίτου καὶ ἐκ τετάρτου μέχρι τῆς ἐβδόμης ἀναγνώσεως, καὶ ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν, ἀπὸ σημειώσεως εἰς σημειώσιν, ἐπληρώθη τελευταῖον τὸ βιβλίον του ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου στίχου σημείων ἰσαριθμῶν τοῖς στίχοις. Ἀφοῦ ἀποπεράτωσε τὴν φιλολογικὴν του ταύτην μελέτην, ἔλεγεν, ὅτι οὐδεὶς εἶνε ἰκανὸς νὰ λαλῇ περὶ τοῦ ὑπάτου τούτου τῶν ποιητῶν ἐὰν πρότερον δὲν κατανάλωσῃ ἐπ' αὐτοῦ ὅσα αὐ-

τὸς μολυβδοκόνδυλκ. ἔλκισθη δὲ πρὸς ἀντιστήκωμα κατὰ τῶν γενομένων κατὰ τοῦ ποιητοῦ του ὑπὸ τοῦ Κυρίου Δελαμότ ἐπικρίσεων, ν' ἀναγινώσκη χιλίους καθ' ἑκάστην ἐξ αὐτοῦ στίχους.

—
 Νέος τις ἠρώτησε κυρίαν τινα. — Ἐως ποτὲ θά φορῆτε τὴν μικράν σας ταύτην σκιαδίσκην; — Πιστεύω μέχρι τέλους τοῦ Σεπτεμβρίου. — Διελθὴ μέχρι τέλους τοῦ τρουητοῦ; — Βέβαια αὐτὸ ἐννοῶ.

—
 Κυρία τις ἔχανε καθ' ἑκάστην ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐκ τοῦ δωματίου της διάφορα πράγματα. Κατ' ἀρχὰς ὑποπτευθεῖσα τοὺς ὑπηρετάς, καίτοι πιστοὺς φαινομένους, πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἤλλαξε· ἀλλὰ βλέπουσα ἐξακολουθοῦσαν τὴν κλοπὴν, εὐρίσκετο εἰς ἀμηχανίαν, μὴ γνωρίζουσα πλέον εἰς τίνα ν' ἀποδώσῃ αὐτήν. Ἐπανελθόντος δε τοῦ υἱοῦ της, ἀξιωματικοῦ ὄντος ἐκ τῆς Κριμαίας, ἐδιηγήθη αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, καὶ τὴν ἐκ τούτου ἀμηχανίαν της. Οὗτος δὲ παραφυλάξας νύκτα τινα μετὰ πιστόλιον εἰς τὰς χεῖρας, ἀκούει πρὸς τὸ μεσονύκτιον κρότον, καὶ βλέπει πλησιάζοντα ἄνθρωπον. Πυροβολεῖ, ἀλλ' εὐτυχῶς μόνον τὸ ἔναυσμα ἀνάπτει· εἰς τὴν λάμψιν δὲ αὐτοῦ ἀνακαλύπτει αὐτὴν ταύτην τὴν μητέρα του, ἣτις ἦτον ὑπνοβίτις.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Τὸ κράτος διατελεῖ ἐν πλήρει ἀσφαιρίᾳ καὶ ἡσυχίᾳ. Ἐκαστος δεικνύει μέγιστον ζήλον πρὸς τὸ ἔργον του. Ἐν Ἀθήναις ὡραία καὶ μεγαλοπρεπῆ οἰκοδομήματα ἐξωραϊζοῦσι τὰ πλεῖστα τῶν μερῶν της, καὶ εὐρεῖται καὶ καθαραὶ ὁδοὶ εὐπρεπίζουσι αὐτήν. Ἡ Βαρβάκειος σχολὴ προχωρεῖ μετὰ σπουδῆς ἐπίσης καὶ τὸ Ἀμαλθίειον ὄρφανοτροφεῖον. Ἡ Κυρία Ἐλένη Τσιτίζα δὲν παύει ἐκπληροῦσα τὰς ἐμπνεύσεις τῆς

ἀγαθοεργοῦ καρδίας της, καὶ τοὺς πόθους τοῦ ἀειμνήστου αὐτῆς συζύγου, νέας καθεκάστην παρέχουσα εὐεργεσίας. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐζήτησε παρὰ τῆς προτηκούσης ἐπιτροπῆς τὴν ἀδειαν οἰκοδομήσεως ἐν τῇ Ἀρσακείῳ σχολῇ ἀλληλοδιδασκτικοῦ διδασκτηρίου μεγάλης ποσότητος χρημάτων πρὸς τοῦτο ὀρίσασα. Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ Ὠδείου ἢ τοῦ Θεάτρου τοῦ Ἡρώδου ἐπὶ τινὰς ἡμέρας παύσασα, ἤρξατο πάλιν δραστηρίως, τῇ συνδρομῇ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ προξένου τῆς Ἑλλάδος Κ. Δημητρίου Ρίζου, ὅστις ἔθεσε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Α. Μ. 18,000 δραχμῶν ὅπως χρησιμεύσωσι πρὸς οἰονδήποτε σκοπὴν κρίνει εὐλογον ὁ βασιλεὺς. Ἐκ τοῦ ποσοῦ δὲ τούτου, 8,000 δραχμ. προσδιωρίσθησαν πρὸς τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς εἰρημένης ἀνασκαφῆς.

Τῷ εὐγενεῖ ζήλῳ τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργῷ Δ. Χριστοπούλου, εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ Κράτους συνεστήθησαν ἱερατικὰ σχολεῖα πρὸς μόρφωσιν τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἱερατείου. Ἐξεδόθη δὲ καὶ ὁ κατάλληλος αὐτῶν ὄργανισμός, δημοσιευθεὶς ὑπὸ τε τῆς ἐφημερίδος τῶν Φιλομαθῶν καὶ πολλῶν ἄλλων.

Ἡ παντχοῦ τῶν Ἀθηνῶν ἐμφύτευσις δένδρων, ἐπιβοηθουμένη καὶ ὑπὸ τῶν ἐφεινῶν ὑστῶν προοδεύει, καλλωπίζουσα δικφόρους λεωφόρους καὶ ὑποσχομένη μετὰ τινὰ καιρὸν ὡραίαν, καὶ δροσερὰν σκιάν. Ἡ ἀπὸ τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου μέχρι τοῦ Ὠδείου γενομένη τῇ συνδρομῇ τῆς φιλοκάλου ἡμῶν Βασιλίσσης δειδροφυτεία δίδει ἐλπίδας περὶ τῆς προόδου καὶ ἐπιτυχίας αὐτῆς.

Πόσον καθ' ἑκάστην ἢ Ἑλλάς διαμυροῦται, κοσμεῖται, τελειοποιεῖται; Ὁ πενταετὴν ἀπ' αὐτῆς μόνον λέγων καὶ ἐπανερχόμενος ἀμφιβάλλει ἂν πραγματικῶς ἢ διὰ μαγίας τοσαῦται οἰκοδομῆ, τοσαῦτα καταστήματα ἀνεγείρονται. Ἢ! δικαίως δύναται τις τῶν μακρῶν αὐτῆς ζώντων μετὰ τοῦ Γκέτ νὰ εἴπῃ.

» Γνωρίζεις τὴν χώραν ὅπου αἱ λεμονεαὶ θάλλουσι, ὅπου ὑπὸ τὸ ζοφερὸν φύλλωμα τὰ χρυσομήλα ἐρυθριῶσιν; Ἀπαλῆ

αἶρα καταβιβάνει ἀπὸ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, ἡ μύρτος αὐξάνει δειλῆ, καὶ ἡ δάφνη ὑπερήφανος. Γνωρίζεις τὴν χιώραν ταύτην; Ἐκεῖ κάτω! ἐκεῖ κάτω ἀγαπητέ μου ἐπεθύμουν νὰ ὑπάγω μετὰ σοῦ.

Γνωρίζεις τὴν οἰκίαν; ἐπὶ κίωνων ἐρείδεται ἡ στέγη της, ἡ αἴθουσα αὐτῆς διαλάμπει, τὰ δωμάτια φωτισβολοῦν καὶ μαρμάρινα ἀγάλματα ὑπάρχουσιν. . . . Γνωρίζεις τὴν οἰκίαν ταύτην; Ἐκεῖ κάτω! ἐκεῖ κάτω, ἀγαπητέ μου ἐπεθύμουν νὰ ὑπάγω μετὰ σοῦ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν «Χρόνον» ἡ φρεγάτα «Νιαγάρας» εἶναι τὸ ἄριστον ὄλων τῶν πολεμικῶν πλοίων τῆς οἰκουμένης καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του. Διὰ τοῦ ἀτμοῦ ὁ «Νιαγάρας» διέτρεξε 13 μίλια τὴν ὥραν, καὶ τῇ προσθήκῃ τῶν ἰστιῶν ὑπὲρ τὰ 16 μίλια. Τὸ μήκος τοῦ σκάφους εἶναι 375 ποδῶν, τὸ δὲ πλάτος 56 1/2. ἔχει δὲ 5,200 τόνων χωρητικότητα.

Νεωτέρα φήμη διεδόθη κατ' αὐτὰς περὶ ἀποδημίας τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων. Λέγεται ὅτι ἡ Α. Μ. προτίθεται ν' ἀπέλθῃ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως τῆς Βυρτεμβέργης, καὶ ὅτι αὐτόθι, ἐν Στουτγαρδίᾳ, μέλλου νὰ συνέλθωσι καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Πρωσσίας καὶ Βαυαρίας εἰς σύνοδον.

Ἐκ Παρισίων γράφουσιν εἰς τὴν «Βελγικὴν Ἀνεξαρτησίαν» ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, ὁμιλῶν περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων, περιωρίσθη εἰς ἀπλήν εὐχὴν ὑπὲρ τροποποιήσεως τινος τοῦ ἑλληνικοῦ συντάγματος, εὐχὴν ἄλλως τε φυσικὴν (λέγει ἡ μνησθεῖσα ἐφημερίς) ἀμεταξὺ τῶν ἡγεμόνων δύο δυνάμεων καθολικῶν.»

Ἦ Α. Κ. Β. Υ. ὁ Ἀρχιδούξ Φερδινάνδος Μαξιμιλιανός, ἀδελφὸς τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας, ἀφίχθη εἰς Λονδινὸν τὴν 2|14 Ἰουνίου.

Ὁ γαλλικὸς «Μηνύτωρ» τῆς 29|10 Ἰουνίου ἐκήρυξε τὴν λῆξιν τῶν συνεδριάσεων τῆς Γερουσίας.

Ἡ αὐτὴ ἐπίσημος ἐφημερίς ἀναγγέλλει τὸν διορισμὸν δέκα γερουσιαστῶν, ἐν οἷς ὁ νομάρχης τῶν Πηρισιῶν (Hausmann) καὶ ὁ ἀστυνόμος (Pietri).

Ἡ ἀστυνομία ἠναγκάσθη νὰ συστήσῃ ἐν Παρισίοις ἰδιαιτέρους φύλακας, ἐπειδὴ ἀνεφάνησαν πάλιν κατ' αὐτὰς τοιχοκολλώμενα διὰ νυκτὸς εἰς τὰς ἐδοὺς στασιαστικὰ ἐγγράφα.

ΑΙ ΧΗΡΑΙ ΙΝΔΑΙ.

Αἱ χῆραι Ἰνδαὶ εἰσὶ περίφημοι διὰ τὴν ἀφοβίαν μίθ' ἧς καίονται ἐπὶ τῆς πυρᾶς τοῦ συζύγου αὐτῶν. Ἐν Ἰνδίᾳ αἱ χῆραι δὲν δύνανται νὰ ἐπανακνυμφεθῶσιν, ὡς χῆρσαι πᾶν δικαίωμα, οὐδέ τι νὰ φέρωσι κόσμημα, καὶ περιορίζονται εἰς τὴν τελευταίαν οἰκογενειακὴν τάξιν, δηλ. τὴν τῶν δούλων· ὅθι ὀλίγα εἰσὶν αἱ τοσαῦτον ἐξουτελισμένῃ ἀνεχόμεναι κατάστασιν, καὶ μὴ προτιμῶσαι νὰ ἐκπνεύσωσιν ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐκείνων τῶν φλογῶν, αἵτινες καταναλίσκουσι τὸ πτώμα τοῦ ἀποθνήσκοντος συζύγου.

Ἰδοὺ δὲ τίνι τρόπῳ ἐκτελεῖται ἡ τραγικὴ οὕτως εἰπεῖν, θυσία. Κατὰ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν, ἡ χῆρα κοσμεῖται διὰ τῶν λαμπροτέρων της φορεμάτων, καὶ τῶν πολυτιμωτέρων της λίθων, ὡς ἐν ἐσχόψει νὰ πορευθῇ εἰς γάμον· ἐξερχομένη δὲ ἐκ τῆς οἰκίας συνοδεύεται ὑπὸ τῶν γονέων καὶ φίλων της. Διὰ τοῦ χοροῦ καὶ τῶν συνεχῶν ὕμνων της πρὸς ἔπαινον τοῦ ἀποθνήσκοντος, δεικνύει τὴν πρὸς τὸν θάνατον χεράν της. Εἰς δὲ τὰ ἄσπρα ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ συνενωθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν φθάσασα εἰς τὴν πύραν χορεύει περίξ καὶ ἀνανεῖται τὸ ἄσμα, μέχρι οὗ τέλος ἀποχαιρετᾷ τοὺς παρευρισκομένους, καὶ διανέμει τὰ πετρά-

διά της εἰς τὰς συγγενεῖς της, αἵτινες χέουσι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἔλαιον, καὶ προσκολλῶσι τὸ πῦρ εἰς τὴν πυράν. Ἢ χήρα τό:ε λαβοῦσα ἀγγεῖον τι περιέχον ἔλαιον, πίπτει ἐπὶ τῶν φλογῶν· οἱ δὲ θεαταὶ ἐπιρρίπτουσι ξύλα καὶ ἔλαιον ὅπως καταστήσῃ τὸ πῦρ ὀρμητικώτερον καὶ ταχύνῃσι τῆς δυστυχοῦς τὸν θάνατον. Ἦδη ἀντηχεῖ ὁ κρότος, τῶν τυμπάνων, ὁ ἦχος τῶν σκαλιγγῶν καὶ ὁ συγκεχυμένος θόρυθος τοῦ λαοῦ, ἅτινα ἐμποδιζοῦσι τὴν ἀκρόασιν τῶν τρομερῶν κραυγῶν, ἃς ἐκπέμπει τὸ πανάθλιον θῦμα. Πρὶν δὲ ἀνάψῃ ἡ πυρά αὕτη, προσαρμόζεται ἐπ' αὐτῆς, θέτει τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν γονάτων τοῦ συζύγου, καὶ ἐν τοιαύτῃ θέσει κατακρῶνει ἕνα τῶν θλιβερωτέρων θανάτων. Ὁ Βερνιέρος, ὑπῆρξε πολλὰκις θεατὴς τοιαύτης τραγωδίας· οὗτος ἐφθασεν εἰς μέγρος, ἐνθα εἶδεν Βραχμάνας τινας, οἵτινες ἔβλαλλον τὸ πῦρ ἐπὶ τινος πυρᾶς, ἐπ' ἧς ἐκάθητο γυνή τις παρὰ τὸ πτώμα τοῦ συζύγου της· πίντε ἕτεραι γυναικίαι, χειρικρατούμεναι ἐχόρευον περὶ τῆς πυρᾶς, εὐρισκομένης ἐπὶ τινος λάκκου· ὅτε δὲ αἱ δῖναι τῶν φλογῶν ἠγέρθησαν, μία ἐκ τῶν χορευτριῶν ἔπεσεν ἀναστρόφως ἐπὶ τοῦ λάκκου· καὶ αἱ λοιπαὶ ἠκολούθησαν τὸ παράδειγμα αὐτῆς χωρὶς· νὰ δεῖξωσι τὸν ἐλάχιστον φόβον. Ἦσαν δὲ αὗται πέντε δούλιαι, αἵτινες ἀκούσασαι τὴν οἰκοδεσποίνην ὑποσχομένην εἰς τὸν κινδυνεύοντα ἐξ ἀσθενείας σύζυγόν της· νὰ συγκαθῇ μετ' αὐτοῦ, κινηθεῖσαι ὑπὸ συμπαθείας καὶ τρυφερότητος ὠρκισθήσασαι ν' ἀκολουθήσωσι τὸ παράδειγμα της. Ὁ αὐτὸς περιηγητὴς εἶδεν ἑτέραν τινὰ χήραν εἰς τὴν Σουράτην, δεικνύουσαν ἀγρίαν χιρὰν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς· ἐβάδιζε μετὰ μεγίστης ἀφοβίας, ἐλάλει ὅτι μετὰ τῆς μιᾶς, ὅτε μετὰ τῆς ἄλλης, καὶ παρετῆρει τοὺς θεατὰς μετ' ἀπαράδειγματίστου ἀναίσθησίας. Φθάσασα εἰς τὴν πυράν, ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν ξύλων, ἐνηγκαλίσθη τὴν κεφαλὴν τοῦ συζύγου της καὶ ἤναψεν αὐτὴ αὕτη ἐντοσθεν τὸ πῦρ ἐνῷ οἱ Βραχμᾶνες ἔζωθεν τὸ ἠρέθιζον καὶ ἀνερρίπιζον. Καὶ οἱ κοινότεροι περιηγηταὶ ὑπῆρξαν μάρτυρες τοιούτων τραγικῶν συμβάντων, καὶ οὐ πρὸ πολλῶν ἐτῶν αἱ

εὐρωπαϊκῆ ἐφημερίδες· ἐπανελχόμενον τὴν ἐκθεσιν περιηγητοῦ τινος Ἀγγλοῦ, ὅστις παρετῆρησεν εἰς ἕν ἐξ ἐκείνων τῶν θημάτων τὸν συζυγικὸν ἔρωτα, μεταβληθέντα εἰς φρικώδη φανατισμόν.

ΛΟΠΕ ΔΕΒΕΓΑΣ.

Δύο ἄνδρες, φανέντες ταυτοχρόνως πρὸς τὸ τέλος τοῦ 16 αἰῶνος, ὁ μὲν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὁ δὲ εἰς τὴν Ἰσπανίαν, κατέστησαν οἱ δημιουργοὶ τοῦ νεωτέρου θεάτρου. Οὗτοι δὲ εἰσὶν ὁ Σακεσπῆρος ἢ Σέξπυρ καὶ ὁ Λόπε Δεβέγας· ὁ πρῶτος μόλις πρὸ ἡμίσεως περίπου αἰῶνος ἐγένετο γνωστός εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ τὸ ὄνομά του ἐπικαλοῦνται εἰς τὰ δοκίμιά των οἱ νέοι ἐν Γαλλίᾳ ἀνκμορφῶται τοῦ δράματος· ὁ δεῦτερος ἦτο ὁ Λόπε, ὅστις ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς ἦν τὸ Ἰσπανικὸν θεάτρον ἔσχεν ἐπὶ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπῆρξεν ὁ διδάσκαλος τοῦ Κορνηλίου καὶ Μολιέρου. Καὶ αὕτη εἶνε μία τῶν μεγαλητέρων ἀξιῶν του, δι' ἧς κοσμεῖται ἡ ἀθανασία τοῦ ὀνοματός του. Ἀλλὰ μὴ θέλοντες ἤδη νὰ συγκρίνωμεν τὸν Λόπε Δεβέγα πρὸς τὸν περίρ γμιν ἀντίζηλόν του, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν μετὰ πεποιθήσεως ὅτι ὑπερέτρησεν, οὐ μόνον τὸν Σακεσπῆρον, ἀλλὰ πάντας τοὺς συγγραφεῖς ἀρχαίους τε καὶ νέους εἰς τὴν τεραιστίαν γονιμότητα τοῦ πνεύματός του, καὶ τὴν ἄπειρον ποτότητα τῶν ἐξεληθόντων ἐκ τῆς γραφίδος του ἔργων. Ὁ Λόπε Δεβέγας, γεννηθεὶς κατὰ τὸ 1562 ἔδειξεν ἀπὸ τῆς νηπιακῆς τοῦ ἡλικίας ζωηροτάτην ἐπιθυμίαν πρὸς τὰ γράμματα καὶ πρὸ πάντων πρὸς τὸ δράμα. Ἐνδεκαετῆς ἔτι ὢν, συνέθετε μικρὰ δράματα. Τὰ συμβάντα ἐξ ὧν διεταράχθη ἡ ῥιψοκίνδυνος νεότης του, αἱ δυστυχίαι του, αἱ περιηγήσεις του, τὸν ἀπεμάκρυνον κατὰ πρῶτον ἐκ τῆς κλίσεώς του ταύτης· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν γενεθλίαν του γῆν, ἐγκαταλειφθεὶς ὅλως πρὸς αὐτὴν, παρήγαγε τὴν ἀκατάπυστον μέχρι τοῦ θανάτου του ἀπίστευτον ἐκείνην πληθὺν τῶν παντοειδῶν του ἔργων. Ἐν τῷ προοιμίῳ βιβλίου τινος τυπωθέντος κατὰ τὸ 1604, ὁπότε ἦτο 42 ἐτῶν, ἀναφέρεται ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν στίχων οὗς ἔγρα-

ψε διὰ τὸ θεάτρον ἀναβάνει τὰς 23 χιλιάδας φύλλων. Κατὰ τὸ 1618, βεβαίωσι, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν παρ' αὐτοῦ συνταχθεισῶν κωμωδιῶν φθάνει μέχρι τῶν 800, κατὰ δὲ τὸ 1620 εἰς 900· « ἔχω εἰσέτι ἰκανὴν ἡλικίαν ὅπως δυνήθω νὰ γράψω 1800 » δημοσιεύων δὲ τὸ εἰκοστὸν μέρος τῶν δραμάτων του ἔλεγε· Τελευταῖον κατὰ τὸ 1633, ἔτος τοῦ θανάτου του, ἀπῆρτισε τὰς 1800 κωμωδίας, ἃς ἀποδίδουσιν αὐτῷ ὁ φίλος του Περὲζης Μονταλβάνος καὶ ὁ σοφὸς Νικόλαος Ἀντωνίου. Τὰ δράματικά του ἔργα εἰσι ἕμμετρα διχρημένα εἰς ἡμέρας καὶ οὐχί εἰς πράξεις, ὡς διακροῦσιν τὰ δράματά των οἱ νεώτεροι. Τὰ πάντα περὶστῆθησαν, τὸ δὲ ἡμισυ αὐτῶν ἐτυπώθη. Ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ, εἰσι περισσότερα τῶν ἑκατὸν δι' ἕκαστον τῶν ὁποίων μίαν μόνην ἡμέραν ἐδαπάνησεν· καὶ ὡς ἔλεγεν αὐτὸς κεί· 24 ὥρας ἔφερε Μούσας εἰς τὸ θεάτρον».

Διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὸν ἄπειρον κατάλογον τῶν ἔργων του, πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς 1700 κωμωδίας του περὶ τὰ 400 θρησκευτικὰ δράματα, καλούμενα Autos Sacramentales, μέγαν ἀριθμὸν ἄσματιων (intermédés), μικρὰ γελοιοποιὰ δράματα ἅτινα παριστάνοντο μεταξύ τῶν πράξεων, ποιήματα ἐπικά διδακτικὰ καὶ ἀστεῖα, οἷα ἡ ἀποκτηθεῖσα Ἱερουσαλήμ Jerusalem conquistada, Γαλομαχία (Gatomaquia) κτλ. ἐπιστολαί, σάτυροι, πραγματεῖαι διάφοροι, συγγραμμάτια, καὶ ἀναριθμητοὶ ἀριθμοὶ σονέτων. Ὁ ὅλικός ἀριθμὸς τῶν συγγραμμάτων του ἐπλήρωσεν 133,000 σελίδας, καὶ συνέκειτο ἐκ 21,000,000 στίχων. Ἐπίσης ὑπολόγισαν ὅτι ἐκ τῶν κωμωδιῶν του ἐκέρδισεν 80,000 δουκάτα καὶ ἐκ τῶν Autos 16,000. Μεγίστη κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον περιουσία.